

LUSTIZMUS

LUSTIZMUS

SZERZŐ: VIDOS DÁNIEL

LEKTOR: NÉMETH GÁBRIEL

- 1. LUSTÁLKODÁST A NÉPNEK!**
- 2. AHHOZ, HOGY LUSTÁLKODNI LEHESSEN, AZ
ADÓBEVÉTEL KELL**
- 3. AZ ADÓBEVÉTEL NÖVELÉSÉHEZ ERŐSEBB
GAZDASÁG KELL**
- 4. ERŐSEBB GAZDASÁGHOZ TÖBB INNOVÁCIÓ ÉS
KREATIVITÁS**
- 5. INNOVÁCIÓHOZ ÉS KREATIVITÁSHOZ OKTATÁSI
REFORM KELL**
- 6. OKTATÁSI REFORMOT A NÉPNEK!**
- 7. AZ EMBER VAGY MOTIVÁLT VAGY LUSTA**
- 8. A VILÁGOT A MOTIVÁLT EMEREK TERVEZTÉK**
- 9. EZ A VILÁG NEM TETSZIK A LUSTÁLKODÓKNAK**
- 10. A LUSTÁLKODÓK TÖBBSÉGBEN VANNAK**
- 11. TEHÁT A RENDSZER NEM DEMOKRATIKUS**

Tartalom

ELŐSZÓ	6
MÖBIUS LUX.....	8
A NAGY ÖSSZEESKÜVÉS.....	10
VALAMI NINCS RENDBEN	12
ÁLTALÁNOSÍTANI JÓ	16
LUSTÁLKODÓ OSZTÁLY	17
MOTIVÁLT OSZTÁLY	19
NÉPAKARAT	22
LUSTÁLKODÓK PARADICSOMA	24
A LUSTIZMUS ZÁSZLAJA.....	29
A HAGYMA-MODELL	32
OKTATÁSI REFORM.....	34
A NACIONALIZMUS SZEREPE.....	40
A ROTHSCHILD-KIRÁLYSÁG	43
UTÓPIÁK.....	47
KAPITALISTA UTÓPIA	48
FASISZTA UTÓPIA	50
ANARCHISTA UTÓPIA	52
LUSTISTA UTÓPIA	54
PANASZISTA UTÓPIA	57
PANASZDEMOKRÁCIA	59
DIREKT DEMOKRÁCIA	60

A PARETO-ELV	60
A PROFIT RENDSZERE	62
MESSIANIZMUS	69
PANASZISTÁK	75
ÍTÉLKEZÉS	79
KRISZTOLÓGIA	80
VIRTUÁLIS ÖRÖKÉLET	83
A LUSTIZMUS ESSZENCIÁJA	86
STRATÉGIA	89
LUSTISTA KULTÚRA	90
A VILÁG TEREMTÉSE	91
AZ EMBER EREDETE	92
BESZÉD	92
SZIMBÓLUMOK	93
SZOKÁSOK	93
DALOK	94
KONKLÚZIÓ A	96
KONKLÚZIÓ B	97
KONKLÚZIÓ C	98
ITT A VÉGE	99
A SZERZŐ INDOKA	100

Előszó

Mennyire kell komolyan venni ezt a könyvet? Eléggé, mert tényleg egy alternatív gazdasági modellre van szükségünk, ha ki szeretnénk kerülni a jelenlegi rendszer mókuskerekéből, labirintusából. Nem feltétlenül a kapitalizmussal van gond, hanem az emberek hozzáállásáért, életviteléért és kicsinyességéért felelős oktatási rendszerrel.

Hogyan lehetne ezt az országot rendbe rakni, a káoszt felszámolni és egy élhető Magyarországot teremteni? Ezekre a kérdésekre próbálok választ adni ebben a rövid kiáltványban.

Persze mindent kérdőjelezzetek meg, amit leírok, hisz' ahhoz, hogy üzenetemet átadhassam, óriásiakat általánosítok. És mint tudjuk, óriásiakat általánosítani trükkös dolog, hisz' leegyszerűsít és fekete-fehérré tesz nagyon összetett folyamatokat. De ahhoz, hogy száz oldalban felvázoljam a problémákat és megoldásokat nyújtsak, az általánosítás tűnt a legkézenfekvőbb megoldásnak.

Óvatosságra intek mindenkit, aki kezébe veszi ezt a könyvet, hisz' ez a könyv veszélyes lehet, ha túl komolyan veszik. Mindemellett én komolyan gondolom a könyv által nyújtott alternatív gazdasági modell lehetséges megvalósítását 2050-re. Ami pedig nem más, mint egy robotizált, mezőgazdaságilag önellátó, innovatív társadalom, melynek motorja az egyetértés, szeretet és együttműködés a kapitalizmus által hirdetett verseny helyett.

LUSTIZMUS

CENTRISTA TECHNOKRATA MANIFESZTÓ

Möbius Lux

Ez a könyv száz százalékban egy nagy nemzetközi összeesküvés szerves része, amiről többet természetesen nem árulhatok el, hisz' az összeesküvés titkos. Ha az interneten keresnétek rólunk információt, akkor nem találnátok semmit. Maximum azt találnátok, hogy ez az összeesküvés évszázadokra nyúlik vissza, és célja egy globális világrend felállítása, de mint mondtam, többet nem mondhatok, mert titok. Titok, mert azt

mondták, és titok, mert a legtöbb ember nem tudná megérteni.

De az nem titok, hogy megszületünk és meghalunk, és a két pont között van az idő. És ebben az időben nehéz okot találni arra, hogy bármit is csináljunk, úgyhogy a legtöbb ember nem csinál semmit. És ezzel semmi gond nem lenne, de van egy: ha nem csinálsz semmit, avagy lustálkodszt, akkor kicsinál a rendszer. Nem tudod fizetni a számlákat, nem tudod élni az életed. Tehát valamit mégis csak kell csinálnod. Ezt vagy azért teszed, mert muszáj, vagy azért, mert hazudsz magadnak egy jó kis indokot. Például azt, hogy "gazdag leszek és lesz egy nagy kocsim, házam meg családom, és tádá: boldog leszek". Persze tudja a fene, hogy valójában boldog leszel-e, ha ezeket a célokat eléred, de ameddig elhiszed, hogy ettől leszel boldog, addig működik, mint motiváció. A vágyaid hajtanak téged előre és motiválnak, hogy ne legyél lusta csíra. Én nem vagyok lusta csíra, és ezért nem is titkolom, hogy ki vagyok, csak az titok, hogy valójában min mesterkedem.

A nagy összeesküvés

Én Prométheusz Lucifer vagyok, egy zsidó kocsmáros család és egy magyar kisnemesi család sarja. Min mesterkedem? Azon, hogy valahogyan rendbe rakjam ezt a világot. Persze nem egyedül, és nem is pár év alatt, de mindenképpen rendbe. Rendbe, mert most nincsen rendben. Amerikában találkoztam egy nagyon veszélyes világképpel, ami szerint a világot kétfelé lehet osztani, győztesekre és vesztesekre. A győztesek dominálják a veszteseket, és a vesztesek kiszolgálják a győzteseket. Ez egy szomorú világ, egy olyan világ, amelyben nem szívesen élnék. Ennek a világképnek a kifigurázására hoztam létre ezt az alternatív világképet, ami lustákra és a motiváltakra bontja le a társadalmat. Ez a világkép nem győztesekből és vesztesekből áll, hanem motiváltakból, akik termelik az adót, és lustálkodókból, akik élösködnek és kreatívkodnak. Célja ennek az iratnak, hogy humorral és szarkazmussal egy kicsit közelebb hozzon bennünket. Mert minél közelebb kerülünk egymáshoz, annál közelebb kerülünk társadalmunk meggyógyításához.

Meg kell gyógyítani társadalmunkat? Hisz lehet, hogy öngyógyuló. Lehet, hogy egyedül is fel tudja dolgozni azt a sok száz év kiszolgáltatottságot, háborút és elnyomást. Lehet, a nemzet magától meggyógyul, kikel ágyából és megint járni kezd. De nem valószínű - egyelőre nemzetünk beteg, súlyosan beteg, kishitű, bálványimádó és lusta. Beteg, mert gazdasága elavult, és mert társadalma öregedik. Kishitű, mert elgáncsolja a feltörekvő fiatalokat, nem hisz bennük. Bálványimádó, mert gazdasági rendszere a pénzt isteníti. És lusta, mert lustálkodni jó.

Tehát lustálkodunk, bálványt imádunk és kishitűek vagyunk, de valamiért mégis folyamatosan csak panaszkodunk. Panaszkodunk arról az országról, amit mi hoztunk létre olyannak, amilyen. Panaszkodunk arról, amit mi hoztunk létre. Egy ezeréves öregemberke üldögél itt a Kárpát-medencében, (Magyarok Istene) és nem érti, mi ez a folyamatos panaszkodás. Hisz a termőföld mindenkit el tudna látni étellel, borocskával meg pálinkával. Ha összefognánk és egy új rendszert

vezetnénk be egy masszív oktatási és gazdasági reformon keresztül, mindenki lustálkodhatna naphosszat, de ehelyett az emberek rohangálnak és ordibálnak, ordibálnak, hogy valami nincs rendben.

Valami nincs rendben

Valami nincs rendben: pattognak a káromkodásokkal dúsított szavak visszhangjai Magyarország betonfalai között. Valami nincs rendben, mormogja a tömeg szinkronban - minden nyelv ezt hajtogatja: valami nincs rendben. Valami nagyon nincs rendben, de hogy pontosan mi nincs rendben, és kit lehet okolni érte, azt még köd fedi, de ami biztos, az biztos: valami nincs rendben.

Például az nincs rendben, hogy az emberek demotiváltak, buták és infantilisek. Hogyan is legyenek okosak, ha az oktatási rendszer egy nagy rakás bűzölgő trágya? Hogyan is lehetnének motiváltak, ha mindenhol elgáncsolják őket? Hogyan is lehetnének felnőttek, ha gyermekkori sérelmeiket még mindig magukkal

hordozzák? Nem is csodálkozunk már, ha ránk ordibálnak vagy ránk dudálnak, ha nem engednek előre, vagy ha elénk vágnak a sorban. Fel se tűnik, mert tudjuk, a többiek buták, lusták és infantilisek. És azt is tudjuk, hogy ez így nincs rendben. Hisz az emberek ennél annnyival többek is lehetnének. Lehetnének jóindulatú, őszinte, barátságos, nyugodt Buddhák. De valamiért ők mégis a panaszkodás és a gorombáskodás útját választják. Hogy miért? Mert valami el van baltázva.

Részben az van elbaltázva, hogy megszűnt a transzcendens világ, tehát a túlvilág. Ma már kevés olyan emberrel lehet találkozni, aki még hisz a mennyországban vagy a pokolban. Nincsenek már örök vadászmezők, reinkarnáció sincs, és még a nirvána se valószínű. Nem csoda, hogy kevesen hiszik azt, hogy a földi életüknek bármi értelme is lenne. És ha az élet értelmetlenné válik, a motiváció is megszűnik. Ha a motiváció megszűnik, akkor ne csodálkozzunk, hogy mindenki kifejezetten lustává fog válni. Tévéfognak nézni, és passzívan félrevonulva élik majd le az életüket.

Minek küzdenek célokért, ha egyszer nincs tétje az egésznek?

Megszületünk és utána meghalunk. A két fix pont között van az eltöltendő idő. És ebben az időben nehéz okot találni arra, hogy bármit is csináljunk, úgyhogy a legtöbb ember nem csinál semmit. És ezzel semmi gond nincs is. Viszont van két dolog, amit az emberek szeretnek csinálni: lustálkodni és hazudozni. De sajnos a jelenlegi rendszer ezt a két tevékenységet nem igazán díjazza. Pedig díjazhatná! Ha jobban megvizsgáljuk a lustálkodást és a hazudozást, észre fogjuk venni, hogy ezek szimplán csak a gyermekkori játékosság maradványai.

A hazudozás az, amikor kreatívan létrehozunk egy fantáziavilágot, a lustálkodás meg az, amikor csak azt csináljuk, amit jónak látunk. És ebből a két elemből épül fel a játék, a játék, ami hajtott minket gyermekkorunkban, a játék, ami miatt hajlandóak voltunk tevékenykedni egész nap, a játék, ami miatt hajlandóak voltunk új embereket megismerni, a játék,

amit már nem szabad játszani. Azt mondják, "Felnőttél, most már ideje rabszolgává válnod, hagyd abba a játékot!" És sokan abba is hagyják a játékaikat, beleörülnek a pitiáner rabszolga-sors hétköznapijaiba.

Persze vannak sokan, akik játszanak tovább, de sajnos már csak pár játék marad, amit játszhatnak. Vagy a hatalomért küzdenek, vagy valami illúzióért (pl.: a tökéletes család illúziója). Mindkét esetben játékuk már a felnőtt világ keretein belül zajlik, tanúkkal, bírósággal és adófizetéssel. Olyan keretrendszer ez, amiben nehéz megtartani optimizmusunkat és pozitív élepszemléletünket, hisz' megannyi hátráltató körülménnyel találkozunk. Ha céget alapítunk, akkor jön a papírmunka, ha mozgalmat, akkor is.

Nekünk ebből elég, hisz' belátjuk, lehetne másképpen, lehetne jobban. Vissza a középkor poraiba? Igen. Akkor is volt elég enni- és innivaló, a tehénből jött a tej, a tojások meg potyogtak a csirkéből. Élhető alternatíva a középkor-hangulat. De azért jó dolog az internet meg a tömegközlekedés, ezeket meg kellene

tartani. A lényeg, hogy vissza lehetne térni egy nyugodtabb, természetesebb életmódhoz, ha szeretnénk. Lehetne egy papírmunka-mentes világ, amiben mindent robotok intéznek, mi meg csak naphosszat lustálkodunk.

Persze ez az utópia nem jönne el azonnal.

Várás helyett építeni kellene. Mondjuk 2050-re kitűzni célokat és elérni azokat. 2050-ig sok mindent el lehet érni, csak akarni kell. Például, hogy közösen építünk egy nagy piramist úgy, hogy évente mindenki visz köveket egy pontra, és így lassan, sok-sok év alatt építünk egy Magyar Piramist (+1 turisztikai látványosság = gazdasági növekedés!). Szóval hosszú távra kell terveznünk, piramisokat is, és oktatási, gazdasági reformokat is.

Általánosítani jó

Kétfajta ember létezik, van, aki általánosít és van, aki nem. Én az általánosító kategóriába sorolnám magam, hisz' általánosítok: általában szar, ha az ember mozgássérült, vagy ha az ember szerettei meghalnak, és általában az is szar, ha nincs elég zsozso, hogy kifizessük

a számlákat. Általánosításra szükség van ahhoz, hogy valamit egyszerűvé és átláthatóvá tegyünk. Általánosítás nélkül nehezen lehetne bármit is kijelenteni, vagy bármit is megfigyelni. Hogyan figyelhetnénk meg, ha nem látnánk az összefüggéseket? Mert a dolgok összefüggnek. Így nem csoda, hogy általánosítás nélkül lehetetlen átlátni azt a komplex, globális rendszert, amiben ma élünk. Tehát általában általánosítással érthetünk meg rendszereket, avagy a mátrixot. Van, aki érti a mátrixot, és van, aki nem, így két részre bomlik a társadalom: míg egy kicsi, kreatív, motivált réteg szórakoztat, addig a tömeg meghúzódik lakásaik zezugaiban. Akik tudnak jól általánosítani, nyernek, akik nem, azok vesztenek.

Lustálkodó osztály

Lustálkodó osztálynak nevezem azt a csöndes tömeget, amely csak nyugodtan szeretné végigélni rövid és jelentéktelen életét. Ideális környezete a lustálkodó osztálynak az, ha felkelhet, amikor jól esik neki, ehet valami finomat, majd némi szórakozás után lefekhet aludni. Mert így élni jó. Csak hát kevesen engedhetik

meg maguknak a lustálkodó osztályból, hogy így is éljenek. Kevesen engedhetik meg maguknak, mert ehhez pénz is, meg idő is kell. Sajnos a pénzszerzés elveszi az időt, a lustálkodás meg elveszi a pénzt, tehát a nap végén nem marad egyikből sem semmi. Érthető, hogy a lustálkodó osztálynak a mostani rendszer nem felel meg.

A lustálkodó osztályt is két részre lehet osztani. Vannak a pozitív lustisták, és a negatív lustisták. A pozitív lustisták innovatív ötleteken gondolkodnak lebzselés közben, s így pozitívan használják fel lustálkodásra szánt idejüket. A negatív lustisták pedig passzívan bambulják a tévét. A két csoport között óriási a különbség. Míg a negatív lustisták csak terhet jelentenek az államnak, a pozitív lustisták ötleteket termelnek. Mivel kreatívan állnak a világhoz, növelik az innovációt a társadalomban, s így a GDP-t is. És sok-sok GDP-re lesz szükség, ha meg akarjuk építeni 2050-re a lustálkodók paradicsomát, a lustista utópiát.

Motivált osztály

A világ tele van szorgalmas emberekkel is. Ezek az emberek tehetnek arról, hogy minden működik, mert bizony mondom néktek, minden működik valahogy. Lehet, hogy el van sok minden baltázva és sokan egyedül érzik magukat, de valami működik. Ruhánk is van, cipőnk is van, telefonunk is van, sőt, még tömegközlekedésünk is akad. Ez természetesen nem jelenti azt, hogy minden tökéletesen működik. Azt viszont jelenti, hogy sokan már letettek valamit az asztalra: feltaláltak, építettek, eltartottak, megegettek, megörökítettek, megtanítottak. Van aki ezt az osztályt a kreatív osztálynak hívja, ami megtévesztő lehet, hisz' mindenki kreatív, ha jól nevelik. Én inkább a motivált osztálynak hívnám őket.

Motiváltak, hisz' a túléléshez szükséges rutinokat átlépik. Nem az határozza meg a motivált ember napját, hogy mit kell tennie, hanem az, hogy mit tehet. Persze nem egyszerű motivált emberré válni, és ezért nem is lehet ezt elvárni senkitől. Nem is várja el ezt

senki. Ellenben azt elvárják az embertől, hogy ne hazudozzon, és hogy ne legyen lusta. Mert olyan világban élünk, amit motivált emberek terveztek, és a motivált emberek nem hazudoznak és nem is lustálkodnak. Sőt!

Több fajta motivált ember létezik. Van, akit az amerikai álom motivál, és van, akit valami egészen más. Az amerikai álom egyszerű: nagy ház, nagy kocsi, nagy mellek, ez folyik az MTV-ből is. Nagy a vonzereje ennek az álomnak, mert az egyszerű embereknek kisebbségi komplexusuk van (mert nem értik a világot), és szexuálisan frusztráltak (mert nem dognak eleget). Tehát a gazdagság primitív álmokképpé torzul, ami nagy cicikből, nagy kocsikból, és nagy házakból áll. A magamutogatás új dimenziókat ér el minden nap, és ezt az amerikai álomnak köszönhetjük – amely oly sok embert motivál. Azért güriznek, dolgoznak, hogy egy szép napon nekik is jusson a cicikből, a kocsikból és a házakból.

De van egy másik fajta álom is, a magyar álom, ami a nagy családról, a boldog, szorgalmas életről és a tudatos, aktív társadalmi szerepvállalásról szól. Ahhoz, hogy ezt az álmot megvalósítsuk, túl sok pénz nem kell, ellenben annál több odafigyelés, szorgalom és munka. Én ezt az álmot preferálom az amerikaival szemben, de vannak másfajta álmok is: a lustista álom például. A lustista álom nem más, mint sok pénzt szerezni, minél gyorsabban, hogy a hátralevő életünkben lustálkodhassunk. Nekem ez is szimpatikus. Igazából lényegtelen is, hogy milyen álom motivál, ameddig van egy álmod és motivál. Hisz' a lényeg abban rejlik, hogy motiválttá tegyük magunkat, és így bírjuk magunkat munkára. Így nem csoda, hogy ha motivált emberekkel beszél az ember, akkor láthatja, hogy ők valamilyen fajta álom felé tartanak.

Népakarat

De “mi” (a tömeg) nem vagyunk motiváltak - mi lusták vagyunk, kishitűek és bálványimádók. És evvel semmi gond nincs! Lustának lenni jó - hisz’ az nem más, mint a meditáció, a reflexió, és a nyugalom keresése. Kishitűnek lenni se rossz, mert így kevés csalódás ér bennünket, és nem utolsósorban, bálványt imádni is kiváló ötlet, hisz’ így legalább van miről beszélni és van mit csinálni.

Mit kezdene az a számtalan férfi, ha nem ápolgathatná féltve őrzött kincsét, az automobilt? Mit kezdene az a számtalan nő, ha nem őrvonghatna valami popsztárért? Kérem alássan, a bálványimádás működik. Működik, mint ahogy a lustálkodás és a kishitűség is működik. Csak hát azt, hogy jó lustálkodni, a motivált emberek nehezen érthetik meg. Ők nehezen érthetik meg, hogy miért maradnál az ágyadban délig, ha egyszer elintézhethnél ezer ügyet az alatt az idő alatt. Nehezen, mert a motivált osztálynak az ügyintézés maga az

önmegvalósulás. A lustálkodó osztálynak az ügyintézés maga a halál.

Mivel sem ügyet intézni, sem dolgozni nem akarunk, így mi, lustálkodók élősködünk a motivált embereken. Sajnos a motiváltak kevesen vannak, így nem jut elég pénz nekünk, lustálkodóknak. Az egyetlen racionális megoldás az lenne, ha növelnék a motivált emberek számát, s így több jutna a lustálkodóknak a motiváltak által termelt vagyonból. Hogyan növelhetjük a motivált emberek számát? Rövidtávon egy koherens motiváló ideológiával, hosszútávon megfelelő oktatással. Egy koherens motiváló ideológia fellelkesítené a népet, míg az oktatási reform megannyi generációnyi új motiváltat termelne ki magából.

Demokratikus szemszögből az a kérdés, hogy kik is vannak többen? A lustálkodók vagy a motiváltak? Mert ha a lustálkodók vannak többségben, akkor ez a rendszer, amit a motiváltak terveztek, nem demokratikus. Akkor lenne demokratikus, ha a lustálkodást lehetne választani, mint életformát.

Szerencsére, erre megvan a lehetőség. Magyarországnak csuda jó adottságai vannak, a technológia tart már olyan szinten, és az emberek is hajlandóak lennének. Hajlandóak lennének lustálkodni naphosszat a lustálkodók paradicsomában.

Lustálkodók Paradicsoma

A lustálkodás intézményesítését úgy lehet elképzelni, hogy ameddig a motivált réteg versenyzik az anyagi javakért, titulosokért és kitüntetésekért, addig a lustálkodók eléldéglnek némi gyümölcsön, kenyéren, husikán, boron, és az interneten. Mindenki kap egy biciklit. Egy jó szocreál biciklit, ami nem romlik el soha. Végül is egy olyan rendszerről van szó, amelyben adottak a pozitív élet minimumai, és motiváltság csak ahhoz kell, hogy az ultra extrákat megszerezzük (nyaralás a Bahamákon).

Hogyan lehet megvalósítani a Lustálkodók Paradicsomát? A részletek miatt ne aggódj, ezt majd mi, a lustizmus főpapjai elintézzük, te csak lustálkodj. De

nagy vonalakban így képzeljük el: A Lustálkodók Paradicsomát egy technokrata kormányzat valósítaná meg, amelynek tagjai nem a politikai mocsárból verbuválódnának, hanem egy szakértő elitből, akik bizonyították precizitásukat és tudásukat a nemzetközi üzleti életben. Ez az elit és precíz kormányzat alakítaná át Magyarországot gyökeresen.

Természetesen ennél sokkal többről van szó: arról hogy mindenkinek járjon egy lustálkodó minimum. Egy önellátó mezőgazdaság eltartja a lustálkodók tömegeit, míg a motiváltak a piacgazdaság keretein belül versenyeznek és adót generálnak.

Ez egy lustista utópia, amely felé érdemes lenne elmozdulni, ha jobbra szeretnénk tenni a többség életét. De persze a lustizmus terjesztését nem várja el senki senkitől, hisz' egészen abszurdnak tűnhet az a felvetés, hogy egy utópia megvalósulhasson itt, Magyarországon.

Hogyan is valósulhatna meg? Elgáncsolnák ott, ahol lehet, kilopnák belőle a pénzt, és akik meg lennének

bízva a vezetői szerepekkel, azok ellustulnának. Persze ilyen hozzáállással értelmetlen lenne bármibe is belekezdeni, így nem is ezzel a hozzáállással kezdünk bele. Mert minket motivál az, hogy egy szép napon lustálkodhatunk eleget. És addig a napig nem keresünk kifogásokat arra, hogy mi miért nem működhet, hanem megoldásokon gondolkozunk.

Adolf Hitler is megoldásokon gondolkozott, csak gonosz, vérengzős, embertelen megoldásokon. Embertelen megoldásokon, mert Hitlert is embertelenül kezelte a sors (és mert örült volt). Kisgyerekkorában nem szerették, verték, nem hagyták festeni, lelőtték az egyik golyóját az első világháborúban, és pszichopáták vették körbe, mint például Klauss Barby vagy Adolf Eichmann.

Hitlernek teljesen el volt baltázva az élete. Nem dohányzott és még vegetáriánus is volt, alig ivott. Egy lelkiileg összetört festő, aki nagyon mérges volt a világra és oda is csapott. Vérengzéssel és háborúkkal festette feketére százmilliók életét. A félelem, amit a neve terjeszt, még a mai világot is megingatja. Minden

politikai vitában lenáciznak valakit, a vezéreket Hitler-bajusszal ábrázolják lejárataként.

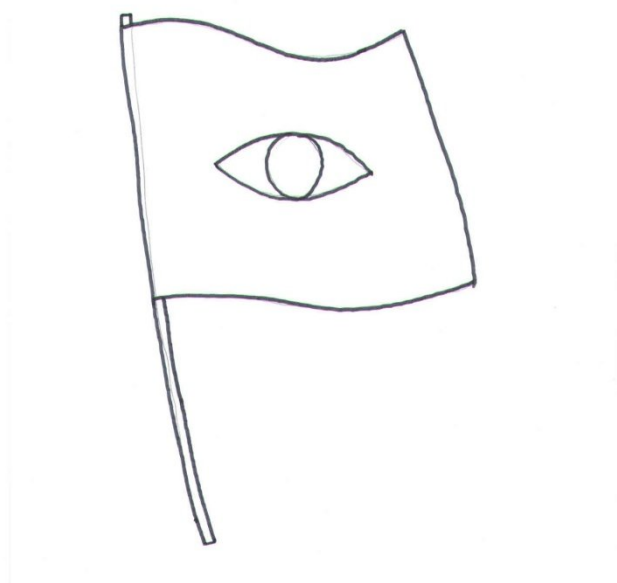
Pedig Hitler nem volt más, mint egy lelkiileg összetört kisgyerek, aki tömeggyilkossá avanzsált, mert nem hagyták, hogy kifesse magából a mondanivalóját. Mi lett volna a mondanivalója? Hát egyszerű: magányos vagyok, nem értem a világot, félek a haláltól, rosszindulatú emberek vesznek körbe, segítsenek! De Hitlert senki sem hallgatta meg. Úgyhogy épített egy hazugságokból álló ideológiát és megszennyezte az emberek agyát, hogy végre a figyelem központjába kerülhessen. Elérte a célját: annyira odacsapott, hogy a neve még mindig él, könyvét sok ország tiltja is. Félnék, hogy Hitler haragja kiszabadul belőle. Mennyivel egyszerűbb lett volna hagyni festeni! Akkor nem irtották volna ki családok százezreit, és most nem kellene izgulni a sok neonáci miatt sem. Jó oktatással és sok odafigyeléssel lehet, hogy a világ főgonoszai mind ártalmatlan művészek lettek volna. Csak hát művészek lenni nem profitáló, még. De ez meg fog változni, ha mindent beleadunk.

Többes számban beszéltem, a lustizmus kevés, de kitartó híve nevében. Kevés, mert nem a mennyiségtől lesz valami sikeres, és kitartó, mert még Hitler könyvét, a Mein Kampfot is elolvastuk ahhoz, hogy összeállítsuk ezt a technokrata manifesztót. A Mein Kampf egy nagy rakás trágya, nem ajánlom senkinek, de van benne pár értékes rész, mint például az a rész, amelyben Hitler a szervezeti struktúráról ír. Azt írja, hogy a kevesebb jobb, mivel ők is csak a legprofibbkat vették be a szervezet magjába.

Hitler kétfelé osztja a szervezetet, támogatókra és tagokra. A támogatóknak csak a zászlót kell lobogtatniuk, míg a tagok szerveznek mindent belülről. Hitler azt ajánlja, hogy minimális létszám mellett dolgozzunk, hisz' így lehet elkerülni, hogy élösködők kerüljenek a tagok közé. Az élösködők olyan tagok, akik csak ülnek, és nem csinálnak semmit a pofázáson kívül, tehát csak lustálkodnak. És a lustálkodók inkább maradjanak zászlólobogtató támogatók. Persze a lustálkodók véleménye is számít, ezeket majd mérjük

mindenféle precíz tanulmány segítségével. Tehát a lustizmus-tagok kevesen vannak, erősek és motiváltak. Most már csak jó sok lustálkodó támogatóra várnak, hogy lebegtessék a remény zászlaját, a lustizmus zászlaját.

A lustizmus zászlaja

Jelentése: A fehér szín a jóindulatot szimbolizálja, amellyel a lustizmus közeledik a lustálkodó csöndes többség felé, míg a szem azt

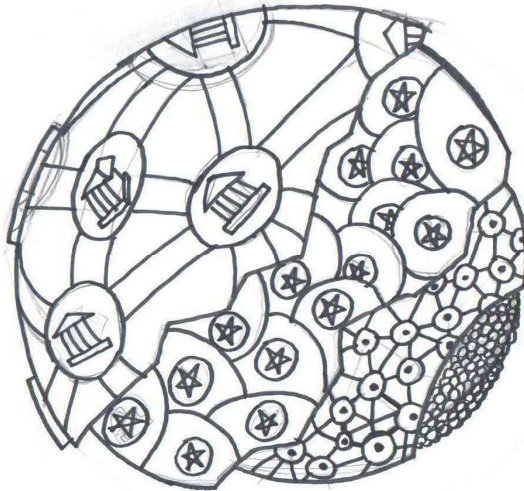
jelképezi, hogy a lustizmus látja és átérzi a lustálkodók problémáit.

De lehet, hogy nem Hitler modelljét fogjuk használni, hisz' ebben a modellben a hatalom egy kicsiny csoport kezében összpontosul. Egy demokratikusabb, de kevésbé hatékony módja lehet az irányításnak, ha teljesen decentralizáljuk az egészet. Nincs struktúra, nincsenek fejesek, csak független lustisták, akik azt csinálnak, amit akarnak – például zászlót lobogtatnak, matricáznak, weboldalakot építenek, videókat forgatnak, szórólapot osztanak, könyvet reklámoznak. Függetlenül, belülről jövő motivációból, csak úgy, Hitler-mentesen.

Hitler-mentesen is kellenek bizonyos szabályok; szabályok, amelyekhez köthetjük decentralizált akcióinkat. Egy ötlet egy szabály-rendszerre:

1. Nem ölünk embert
2. Őszinték vagyunk egymással
3. Hagyjuk egymást festeni-kreatívkodni
4. Pozitívan állunk másokhoz
5. Támogató, őszinte kritikát adunk
6. Odafigyelünk arra, amit teszünk
7. Meghallgatjuk mások véleményét
8. Óvatosan általánosítunk
9. Nem keresünk kifogásokat
10. Precízek vagyunk

A hagyma-modell

Amennyiben valaki meg akarja változtatni a világot, általában szervezetekben gondolkodik: létrehozna egy alapítványt, aminek van egy irodája és ez autóutakkal összeköttetésben van a többi szervezet irodájával. Ezekkel a szervezetekkel együtt mindenféle papírmunka árán lehetne mindenféle audiovizuális anyagot és programot előállítani, hogy valami változzon. Ez a hagyma-modell legkülső rétege, a réteg, ahol az irodák és az autóutak jelennek meg.

Ha jobban megvizsgáljuk ezeket az intézményeket és jobban megnézzük, mi történik az irodák falain belül, kapcsolatrendszereket veszünk észre. Emberek közötti kapcsolatok mozgatják az intézményeket: ki kire mérges, ki kivel van jóban, ki kinek nyál, és ki kit ismer – ezek határozzák meg, hogy milyen irányban mozog egy rendszer. Ez a kapcsolatrendszerek szintje, a második szint a hagyma-modellben.

Ha még egy réteggel lejjebb vizsgáljuk rendszerünket, egyéneket vehetünk észre. Egyéneket, akik eldöntik, hogy felkelnek, és bemennek dolgozni, egyéneket, akik motiválják magukat vagy lustálkodnak, egyéneket, akik a személyes érzelmi komplexitásuk miatt cselekednek vagy így, vagy úgy. Ez az egyéniség rétege a hagyma-modellen belül.

Az egyéniséget is lehet még részletesebben vizsgálni. Ha ezt tesszük, és az egyéneket is megvizsgáljuk, emlékeket és érzelmeket találunk. Régóta

berögződött hangulatok, ízek, illatok, képek, mozdulatok, rutinok bújnak meg itt, a legbelső rétegben. Nevezzük a cselekedet magjának ezt a réteget, a hagyma-modell legbelső vonulatát. Ezen a szinten találhatjuk meg a cselekedet igazi okait: vajon mi motiválja a motivált réteget? Gyermekei iránt érzett szeretet vagy szimplán a profit? Valami gyermekkori sérelem, amittől meg szeretné óvni környezetét? Millió ok rejtőzik ebben a szférában, és ezért fontos, hogy ezt a réteget vizsgáljuk, ha valóban át szeretnénk alakítani a motiváltak örült tempójú világát a lustálkodók paradicsomává.

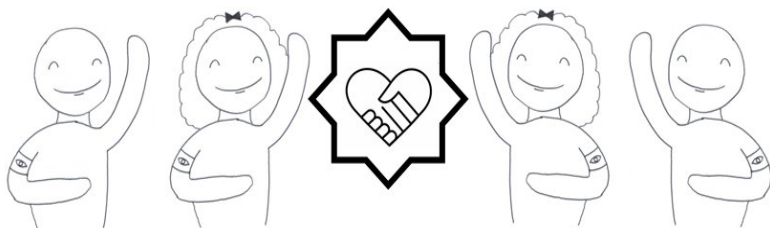
Tehát, ha valódi világ-átformálásra jelentkezőnk, akkor a hagyma közepéből kiindulva kell kezdenünk: milyen érzelmek és emlékek motiválják az embereket? És ezeket az érzelmeket, emlékeket hogyan lehet harmonizálni úgy, hogy a lustálkodók paradicsomát kaphassunk?

Oktatási reform

1. Iskola célja: Motiváció-építés és cégalapítás

- 2. Számítógépes játékok és dokumentumfilmek integrációja**
- 3. Személyes foglalkozás**
- 4. Sport: csapatjátékok, kooperációt tanít**
- 5. Pszichológia és pénzügy oktatása ötödiktől**
- 6. Háztartási ismeretek és zöldenergia-óra**
- 7. Kevesebb, de jobban fizetett, profibb tanárok**
- 8. Személyre szabott internet-oktatás**

Oktatási reformra van szükség. Mégpedig olyan átfogó reform-csomagra, ami gyökerestül változtatja meg azt, ahogyan egymáshoz közeledünk, és azt is, ahogyan érzelmeinket, ötleteinket kezeljük. Hisz a legfontosabb tényező nem a profit, hanem az, hogy mennyire vagyunk őszinték egymáshoz, mennyire tudjuk elnézni egymás kisebb-nagyobb hibáit, mennyire tudunk egymás mellett élni boldogan, és mennyire tudjuk megosztani a bennünk rejlő kreativitást. Hisz' profitot nem tudunk magunkkal vinni a mennyországba. Csak a lelkünket.

Így az oktatási reform alapköve az érzelmi intelligencia és a kreativitás kibontakoztatása lehetne. Hogyan lehet úgy nevelni a fiatalokat, hogy kreatív, nyugodt, békés felnőttekké váljanak? A kreativitás kulcsfontosságú, hisz' ez ad lehetőséget a felmerülő problémák megoldására, a lélek kibontakoztatására és audiovizuális anyagok termelésére. Mégpedig egy új rendszerben kreativitásra lesz szükségünk. Felmerül a kérdés: hogyan tudunk úgy szembenézni a huszonegyedik század krízishelyzeteivel, hogy a lehető legjobban jöjjünk ki belőlük?

Van egy nagyszerű oktatási modell, a személyközpontúság. Személyes foglalkozást igényelnek a fiatalok, hogy kibontakozhassanak, hogy ne csak egy személytelen házifeladat-írógépnek érezzék magukat,

hanem a társadalom szerves részének. Ezt úgy lehet elképzelni, hogy önálló projekteken dolgoznak a fiatalok, amelyeket segítenek a tanári kar tagjai. Tehát képzeljük el, hogy személytelen dátumok és statisztikák magolása helyett cégalapítással foglalkozhatnak. Cégalapítás közben kifejlesztnek egy terméket és megtanulják a papírmunkát – így valódi, használható képességeket szereznek az iskolában.

A személyközpontú kreatív projektek olyan készségeket fejlesztenek ki a fiatalokban, amelyeket a valódi életben is használhatnak. Hisz ezek legfontosabb éveik: még fiatalok, nem kell aggódni a betegségek miatt, a családfenntartás miatt sem, minden energiájukat bele tudják fektetni a kreatív problémamegoldásba. Millió új termék, cég és ötlet gazdagítja majd a piacot. És így egy sokkal gazdagabb társadalomban élhetnénk, amiben a kreatív ötletek megvalósulnak és gazdasági forgalmat generálnak.

A kreatív ötletek megvalósulásához odafigyelő, türelmes tanárok kellenek, de belőlük is kevesebb, hisz' nem kell hét-nyolc tantárgyat tanítani, csak egyet, a kreatív problémamegoldást. A kémiát, biológiát és matekot meg tudja tanítani egy precíz számítógépes játék, a történelmet és a földrajzot pedig a témérdek dokumentumfilm. A kevesebb, de jobb oktatót így jobban meg is tudjuk majd fizetni.

A mostani iskola legtöbb funkcióját helyettesítő számítógépes játék úgy nézne ki, hogy a diákok óvodás kortól kezdve karaktert építenének egy virtuális világban, amiben átélnék az emberi történelmet, majd szépen lassan felépítenek egy egyéni utópiát. A játékban az előrejutáshoz szükséges megtanulni kémiai képleteket, matematikai koncepciókat, és így tovább. A közgazdaságot úgy tanítanánk, hogy virtuális gazdaságot kellene felügyelni és irányítani idősebb tanoncainknak.

Ez egy integrált számítógépes játék lenne, összekapcsolva a Facebookkal és egyéb közösségi oldalakkal, hogy aktívan jelen legyen a fiatalok életében.

Nagy vonalakban arról van szó, hogy a diák átélje és megértse a mai globális piacközpontú kultúra kialakulását és alternatívákat tudjon mutatni.

Ezen az internetes felületen tudnák majd elindítani az üzleteiket és megvalósítani az álmaikat. Az egész életük ezen az internetes felületen összpontosulna, ami hihetetlenül megkönnyítené a diákok életét, az adatbányászatot és a reklámozást.

A nacionalizmus szerepe

1.Egy nyelvet beszélünk

**2.Történelmünk arról szól, hogy kikapunk
háborúban**

**3.Magyarország a multinacionalizmus
megtestesítője**

4.Németország és Kína gyarmata vagyunk

A magyar nacionalizmus összetart. Összetart, mert nem tudunk elmenni innen. Nem tudunk elmenni innen, mert nem beszélünk nyelveket. Nem beszélünk nyelveket, mert lusták vagyunk, és mert az oktatási rendszer egy nagy kupac gőzölgő ganéj. Tehát a nacionalizmusunk a nyelvi testvériségünk. Ez a testvériség összetart minket. Együtt szopunk.

És ebben a nagy über-szopásban néha azért eszünkbe jut: vannak jó dolgok is itthon, Magyarországon. Van ám, sok. Gondoljunk például egy jó kis estvéli szalonnasütögetésre, népdaldúdolgatással és csillagbambulással megspékelve (2000 Ft). Vagy esetleg

egy kellemes vízibicikli-túrára a Velencei tónál, lángossal és kürtös kaláccsal ízesítve (4000 Ft)? Esetleg csúszdázásra a Gellért hegyi csúszdákön (0 Ft)? Tehát szép és jó dolgok akadnak bőven itthon is. A kérdés az, hogy tudjuk-e őket értékelni. Tudjuk-e értékelni a trappista sajtot, az Egri Bikavért és a pörköltet? Tudjuk-e értékelni azt, hogy milyen vicces történelmünk van? Minden csatát elveszítettük (majdnem).

Az ősmagyarok alacsonyok voltak és barnák, míg ma Magyarországon mindenféle színű és méretű emberek élnek. Így nem csoda, hogy mára csak egy keveredett nép vagyunk, szétszórva, összevissza titkokba burkolózva. Itt sírunk, hogy se hazánk, se istenünk, ahelyett hogy büszkén vállalnánk: mi vagyunk a megvalósult multikulturalizmus! A keveredő német, török és szláv vér, a hadseregek sarjai, tovább botorkálnak Magyarország kocsmái között. Hova tartozunk? Ahova gyerekkori emlékeink kötnek bennünket. De oda is tartozunk, ahonnan jönnek a dolgok, amiket használunk. Magyarország ebben az esetben Kína és Németország gyarmata. És ha

Magyarország Kína és Németország gyarmata, akkor meg mi van? Jól megy a kínaiaknak is, meg a németeknek is. Nekünk is jól fog menni. Kitartás. Lustizmus. Győzelem.

Persze van, akinek nem tetszik, hogy gyarmat vagyunk. Mit tud tenni ellene? Hát létrehozhat egy profin megszervezett politikai pártot, megszerezheti a kétharmados többséget és kitilthat minden multit Magyarországról, kiléphet az EU-ból és építtethet egy nagy falat Magyarország köré. Persze lehet gyorsabban is elintézni a helyzetet, puccsal. Csak sajnos akkor bejönnének a külföldi kommandósok. Szóval, igazából a kétharmad az egyetlen opció. Talán még azt lehetne tenni, hogy a nemzeti érzelműek bojkottálják a külföldi termékeket, boltokat. De ez nem fog megtörténni, mert az emberek lusták megnézni, mi honnan jön, szóval maradunk gyarmat, ráadásul német gyarmat. Tehát a kérdés az: kivel lehetne tárgyalni, hogy a dolgok jobbra változzanak Magyarországon? Hogyan válhatnánk gyarmatból birodalomná? Vagy ha birodalomná nem is, de legalább egy felvirágzó nemzetközi üzleti központtá?

A Rothschild-királyság

- 1. Királyságban élünk**
- 2. E királyság alatt fejlődött a legtöbbet a technológia**
- 3. Le kell ülni a királlyal tárgyalni, ha utópiát akarunk**

Ma is egy királyságban élünk, csak ezt még titkoljuk. Egy királyságban, ahol minden hatalom és döntés egy pár család kezében összpontosul. Persze, nem arról van szó, hogy ők döntenék el, mit vegyünk fel vagy hogy mit együnk, de ők döntenek el nagy vonalakban, hogy mely cégek legyenek sikeresek, és melyek dőljenek össze. Na jó, nem is ők döntenek el ezeket a dolgokat, hanem egy összetett gazdasági rendszer, aminek a csúcsán ott trónol a világ leggazdagabb családja, a Rothschild-család. Kik ők? Egy család, aki megcsinálta a tutit. Most úgy tűnik, 200-300 trillió dolláros

vagyonukkal¹ (62.000.000 milliárd forint, míg Magyarország össztermelése évenként 22.000 milliárd forint) elég gazdagok ahhoz, hogy azt csináljanak, amit akarnak. És azt is csinálják.

Hogy pontosan mit csinálnak, azt nem lehet tudni, de azt lehet tudni, hogy jól csinálják. Az ő uralkodásuk alatt fejlődött ugyanis a technológia a legnagyobbat, az ő uralkodásuk alatt jöttek létre a legkiválóbb gyógyszerek, az ő uralkodásuk alatt jött létre az internet, és az ő uralkodásuknak köszönhetjük a billiónyi kütyüt Ázsiából. A világháborúból győztesen kiemelkedő család most már szinte az egész világot, úgymond „uralni tudná”, de nem teszi. Inkább meghúzódik és a titkolózás köntösébe bújva adományoz festményeket múzeumoknak, jótékonyági alapokat hoz létre és lustálkodik. Mert megteheti. De sokat köszönhetünk ennek a családnak, sokat, mert nem veszik

¹ Ez csak egy nagy szám, amit csak úgy minden indok nélkül becsülök, lehet, hogy az összeg több és lehet, hogy az összeg kevesebb. Ha biztos forrásból tudnám, akkor se mondhatnám el, hisz' titok.

át felettünk a hatalmat, pedig megtehetnék, hisz' pénzük van elég.

Nem nyomtatják rá az arcképüket a pénzeinkre, nem lebegtetik minden sarkon a zászlajukat. Rothschild a modern világ királyi családja, és ezzel nem is büszkélkednek. Pedig büszkélkedhetnének, hisz' a család nagyon motivált volt, hogy ilyen hatalomra tehessen szert. Hogyan tett szert ekkora hatalomra ez a család? Ez egy hosszú történet és egy külön könyvet igényelne, de lényegében úgy, hogy egy nagyon motivált és professzionális csapatot verbuváltak, precízen dolgoztak és mindenkinél gyorsabban járt az agyuk. Volt egy pár piszkos üzletük a rabszolga- és az ópium-kereskedelemmel kapcsolatban, de ez már a múlt. A lényeg, hogy őket kell meggyőzni a lustizmus előnyeiről, ha szeretnék, hogy ez az Utópia megvalósuljon.

Utópiák

1. **Kapitalista utópia**
2. **Fasiszta utópia**
3. **Anarchista utópia**
4. **Lustista utópia**
5. **Panaszista utópia**

A társadalmi konszenzus a fő cél, amennyiben ez sikerül, lassan elmozdulhatunk különböző utópiák felé. A kérdés az, hogy milyen fajta utópia felé is szeretnénk elmozdulni. A következő részben felvázolok pár utópiát, amelyeket már emlegetnek a népek, hogy tisztább képet kaphassunk arról, hogy milyen opcióink is vannak. Természetesen a felvázolt utópiákkal nem feltétlenül értek egyet, de létezésük mindemellett fontos komponense a tökéletes utópiának.

Kapitalista utópia

A versenyeztetés megszűri az embereket, és így szorgalmas profik fognak vezetői pozícióba jutni. A profittermelés, mint fő motiváló eszköz, profitorientált társadalmat épít, ami rákényszeríti lakóit, hogy a profitmaximalizálási racionalizmus mentén hozzanak döntéseket magánéletükben is. Ez a folyamat átalakítja a családi struktúrát és a munkahelyhez kötődő viszonyt is. Hisz a gyermek befektetéssé válik, míg a munkahely a profit templomává. A profit-maximalizálás szítáján átszűrt társadalom két részre bomlik: gazdagokra és szegényekre. A szegényeket kiköltöztetik a centrumokból. Egészségügy híján a káros élelmiszerek (zsír, cukor) és drogok (alkohol, cigaretta) szépen lassan leépítik ezt a réteget és felmorzsolják, utcára rakják őket.

A gazdag réteg meg a legprofibb egyetemekre járva tanul meg tökéletesen alkalmazkodni a versenyorientált társadalomhoz. Megtanul manipulálni, és összeszedett életet folytatni. Ha ez nem sikerül neki, ő is lesüllyedhet a szegények rétegébe. A szegénységtől

való rettegés és az anyagi javak imádata tartja életben ezt a rendszert. Olyan szempontból utópia, hogy a versenyeztetés miatt a fogyasztói cikkek a lehető legolcsóbban kerülnek a piacra, tehát a felmerülő kérdés az, hogy elég-e a boldogsághoz az, hogy olcsón vásárolunk sok dolgot *szart (amire szükségünk sincs).

Ennek az utópiának a nyertesei a tehetséges emberek, akik meggazdagodnak, és a szorgalmas rendszerpárti szakemberek, akik menő pozíciókból dirigálnak. Ennek a két csoportnak a genetikai állománya fogja túlélni a következő évszázadok katasztrófasorozatát, és hozza majd létre a nemzetközi szuperembereket, akik magasabbak, szebbek, erősebbek és kitartóbbak lesznek, mint bárki más.

Az összes tőke egy pár óriásvállalat kezében összpontosul, amelyek az élet minden területén tudnak szolgáltatást nyújtani. Ezek a megacégek adnak otthont a tökéletes genetikai állománnyal ellátott szuper-emberi fajnak, ameddig a világ többi részét feltúrják

nyersanyagokért. Ez az utópia, ami felé a piacgazdaság ma tendál.

Fasiszta utópia

A fasiszta utópia áltudományos mitológiája

középpontjában a szuperember megszületése áll, akit egy szuperállam irányít. Fasiszta esztétikai elvárásoknak megfelelő utódokat gyártanak a fegyelmezett szülők. Ezeket az utódokat megszűrik spártai szigorral, és az „életképtelenek” ítéleteket megsemmisítik, így tökéletesítve az élő emberek genetikai állományát. Betegnek számít mindenki, akit az állam ellenségnek nyilvánít, és az állam ezeket a beteg részeket el is távolítja magából. Így minden ellenvéleményt formáló, vagy testileg, értelmileg sérült, deviáns személy elpusztul. Miután elpusztított minden ellenállást, és megreformálta a „tökéletes” emberek gondolkodását, a fasizmus beteljesedik: hisz’ ellenállás nélkül az egész társadalom be tud állni az áltudomány és az okkultizmus szolgálatába.

A fasiszta utópiában minden a fasiszta állam alá van rendelve, ami egy felsőbbrendű lényvé alakul. A társadalom tagjai csak kicsi sejtek maradnak egy nagyobb egységben, amelynek teljes mértékben ki vannak szolgáltatva. A modern fasiszta állam irányítását egy kicsiny csoportnyi filozófus-király végzi el, akik „megvilágosodottak”, mert átlátják a „nemzet” vagy „állam” céljait. A. James Gregor, híres amerikai fasizmuskutató szerint a fasizmus célja nem más, mint a gazdasági fejlődés, és a fasizmus ennek a gazdasági fejlődésnek a diktatórikus változata, némi eugenikával megfűszerezve.

Az eugenika áltudomány, ami szerint bizonyos genetikai állományok jobbak, mint mások, így melegágya a tudományos rasszizmusnak. Az eugenika rostáján átszűrt emberek alkotják a fasiszta állam testét, míg agyát a filozófus-királyok helyettesítik. Ez a modell működőképesnek tűnhet, mert gyors gazdasági és tudományos fejlődéshez is vezethet. Egyik fő komponense az, hogy az óriáscégek egybeolvadnak a fasiszta állammal, létrehozva egy masszív politikai és

gazdasági gépezetet, amely szinte bármit meg tud valósítani, és bárkit ki tud nyíratni. Tehát a Fasiszta Utópia nem más, mint egy gyors gazdasági gépezet, ami maga alá gyűri a tömeget, és kiszolgáltatja a filozófus-királyok akaratának, szeszélyeinek.

Anarchista utópia

Sokfajta elképzelés van arról, hogy mi a tökéletes Anarchista Utópia, de nagy vonalakban arról van szó, hogy az emberek szabadságban élnek, és semmit nem erőltet rájuk egy központosított hatalom. Szabadság és egyenlőség uralkodik egy globális társadalomban, amelyben se határok, se központosított szabályrendszerek nem akadályozzák a polgárok életét. Ebben az Utópiában nincs se állam, se nemzet, csak egyének vannak, akik békés kommunikációval önszerveződnek és üzemeltetik a gazdasági gépezetet.

A mai világban észrevehetjük ezt a folyamatot is. Ahogy a technológia egyre nagyobb teret enged a vélemény-nyilvánításra és kommunikációra, az emberek

egyre inkább önszerveződőkké és függetlenekké váltak. Már kevésbé függünk a központi híradástól vagy az államtól, hisz' olvashatunk blogokat és elköltözhetünk országunkból. Persze ez az utópia még messze van a beteljesedéstől, de a technológia fejlődése, és kifejezetten az internet, ebbe az irányba mutatnak.

Hogyan lehet elképzelni egy világot főnökök nélkül? Állam nélkül? Egyszerű - úgy hogy mindenki annyira tökéletesen van oktatva, hogy nincs igénye arra, hogy mások irányítsák az életét, tehát belülről motivált, proaktív személyiségek utópiája ez. Az a feltételezés, hogy odafigyeléssel, és a megfelelő audiovizuális anyagokkal motiválttá és érdeklődővé lehet nevelni mindenkit. Tehát a feltételezés, hogy mindenki lehet kreatív, pozitív, proaktív része a társadalomnak, ha jól oktatják. És ez igaznak is tűnik: a legelитеbb magániskolák és kisebb oktatási reformprojektek bebizonyították: odafigyeléssel mindenből ki lehet hozni a maximumot.

Lustista Utópia

A nép lustista képzéseken keresztül tanulna meg a lustizmus szerint élni, avagy ruhát varrni, szabni, elektromos eszközöket kezelni, javítani és energiatakarékos életmódot folytatni. Lustista kiképzőközpontok segítenének lustálkodni tanulni, többórás lustálkodó programokkal. Mindezek keretein belül a zenehallgatás, gyümölcsfalatozás, sajt- és borkóstolás, barátkozás, a másikkal való törődés, empátikus viselkedés, valamint a türelmes kommunikáció gyönyöreit tanulhatnák meg lustálkodni vágyó pajtásaink. A képzéseken kívül nagy hangsúlyt fektetnénk az oktatási reformra, ami kreatív és motivált embereket képezne a mostani megtört és magányos emberek helyett.

Egy technokrata kormány átszervezné a mezőgazdaságot úgy, hogy önellátó legyen. Önellátó olyan értelemben, hogy minden magyarnak juttatna kenyeret, bort, gyümölcsöt, zöldséget és sajtot, illetve valamennyi, az alapszükségeit kielégítő terméket,

melyekből egy bőséges és egészséges életmód kialakítható. Emellett, az oktatási reform kitermelne sokgenerációnyi motivált, lelkes fiatalembert. Az önkormányzati kézben lévő üres lakásokat elérhetővé tennék fiataloknak, illetve azoknak, akik még nem rendelkeznek saját lakással. A televízióban a szenny helyett olyan közérdekű show-műsorok mennének, amelyek a nagyvonalúságot és a jóindulatot közvetítenék. Kedvező hitelekkel segítenénk energiatakarékosabbá és hőszigeteltebbé tenni milliók lakását.

Önellátó farmok épülnének vidéken, amelyek menedéket nyújtanának mindazoknak, akiknek nem tetszik a versenyalapú életvitel, helyette szeretnék szerényen, békésen, nyugalomban, létbiztonságban élni. Ezek az önellátó farmok nyaranként átalakulnának egy óriási zöldenergia fesztivállá, ahol fiatalok százezrei táborozhatnak, így csökkentve az össz-energiafogyasztást, létrehozva egy olcsó nyaralási opciót. A fesztiválon emellett olyan, a környezettudatosságot népszerűsítő programok lennének, melyek a nagyvárosokban élő fiatalok szemét is felnyitnák. Az

egészségügyet úgy reformálnánk, hogy nagyobb hangsúlyt kapjon a placebo-hatás és a betegségek megelőzése (egészséges életmód). A meditációt gyerekkortól oktatnánk. Szépen, fokozatosan mindent robotizálnánk, s így mindenkinek lenne ideje lustálkodni.

A lustista utópia úgy teljesedne be, hogy minden robotizálódik, így munkát embernek szimplán kedvtelésből kell végeznie. Robotok vezetik a farmokat, irányítják a tömegközlekedést, a termékek boltba kerülésének logisztikáját. Az össztermelésből pedig jár egy bizonyos szelet minden állampolgárnak, és ebből tud vásárolni élelmiszert. Egy friss és kreatív polgárság szabadidejét pozitívan használja fel, hisz' a tudás, a kreativitás és a sok szabadidő az innováció melegágya. Innovációikkal a magyarok nemzetközi szinten változtatják meg azt, ahogy az emberek élnek, és az egész világot a totális lustista utópia felé mozdítják el.

Panaszista utópia

A panaszisták azok, akik éjjel-nappal panaszkodnak. Nekik az utópiájuk az, ha minden el van romolva, semmi sem működik, minden szar és mindenki szomorú. (Utálnám is őket, csak hát az utálat rombol és panaszistává tesz.) Szóval nagy vonalakban a panaszista utópia egy összetört, magába roskadt, szomorú világ, amiben éjjel-nappal lehet panaszkodni: „Ez sem jó, az sem jó, mindenki és minden szar”.

A panaszisták tesznek is arról, hogy minden el legyen romolva körülöttük. Hisz szart kavarhatnak, hogy panaszkodhassanak, kibeszélnek, pletykákat generálnak és úgy általában fúj-fúj-fúj, amit csinálnak. Egy panaszistához bottal se nyúlnék, de valamit kell velük csinálni, mert romba döntik ezt a gyönyörű országot. Romba döntik, hogy a romokban okuk legyen sírni. Mert panaszkodni és rombolni könnyebb, mint tenni valamit azért, hogy a dolgok jobbak legyenek.

Panaszdemokrácia

A panaszdemokrácia úgy működik, hogy a gazdag emberek irányítják a gazdasági és társadalmi folyamatokat az országban, és ennek következményét rákenik pár öltönyös bohócra, akiket politikusnak hívnak. Ezekre a bohócokra rá lehet fogni mindent, s így van még egy ok a panaszkodásra. amikor az embereknek elég az egyik adag bohócból, jön egy másik adag, és ez így megy az idők végezetéig. Közben a gazdagok gazdagabbak lesznek, a szegények meg szegényebbek. Hisz nem a szegényekkel foglalkoznak bohóc kupacaink, hanem azzal, hogy gazdagok legyenek, és így elkerüljék a szegénység csapdáját. Hisz ez is csak egy munka, reggel bemész, szavazol, hazajössz, jónapot. Négy év van, hogy degeszre szedd magad, utána csá. Politikusok ide vagy oda, a lényeg, hogy van cirkusz, és lehet panaszkodni – ezt imádják a tömegek.

Direkt demokrácia

Ma már nem kellene képviselők, hisz' az internet segítségével mindenki tudna szavazni mindenről. Mint ahogy az internetes humoroldal, a *9gag* is képes kiváló humort generálni a tömeg válogatóképességével, úgy lesz képes egy net-demokrácia kiváló törvényeket hozni. A koncepció átlátható: az emberek törvényjavaslatokat írnak egyszerű, érthető nyelven, ezeket fel lehet szavazni, és amelyek fel lettek szavazva a legjobb kategóriába, azokat kidolgozzák a törvényalkotók. Nem megbízható az internet? Hisz a bankok is ezt használják, akkor biztos mi is tudjuk biztonságosan kezelni. Éljen a direkt demokrácia, változtassuk meg a rendszert, hogy ne pár képviselő kezében összpontosuljon a törvényhozás hatalma, hanem a miénkben, az emberek kezében!

A Pareto-elv

A Pareto-elv nagyon durva. Durva, mert nagyon megmondja a tutit, és durva, mert nagyon radikális következtetéseket lehet belőle levonni. 1906-ban egy

olasz közgazdász, Vilfredo Pareto hozta a világra ezt az érdekes elvet, amely szerint a vagyon nyolcvan százaléka a társadalom húsz százalékának a kezében fog összpontosulni. Amennyiben ez az elv igaz, és igaznak tűnik, akkor arra lehet következtetni, hogy az emberek maguktól beállnak egy gazdasági hierarchiába, amelynek csúcán ott ülnek a vagyon nyolcvan százalékával a szerencsések.

Szerencsések, mert gazdag közösségbe születtek, jó kapcsolati rendszerük van, és mert valószínűleg jó oktatást kapnak. Szóval, van ez a szerencsés húsz százalék, akik jó oktatásuk miatt motiváltak is maradtak. Nem csoda, hogy ez a gazdag réteg tölti be a vezetői, szakértői pozíciókat társadalmunkban. Ők a mozgatórugói társadalmunknak. Ők szervezik az oktatást és az egészségügyet, a kulturális életet és a boltokat. Mégis ezt a réteget gyilkolja le legelőször a nyolcvan százalék, ha fellázadhat. És utána mindig jön a káosz.

Nem csoda hogy a kommunizmus nem működött. Hogyan is működhetett volna, ha egyszer

nem engedte, hogy a társadalomból kiemelkedjen a legtehetségesebb, legmotiváltabb húsz százalék? Hisz' ha a húsz százalékot elnyomjuk, akkor ők új rendszert fognak tervezni, olyat, amiben érvényesülhet a természetes vagyoneeloszlás, a nyolcvan-húsz. Persze sokan azt mondanák, hogy ez nem igazságos.

Nem igazságos, hogy ekkora különbség van a gazdagok és a szegények között, nem igazságos, mert teljesen más lapokkal kezdenek. Míg a gazdag gyerek tarsolyában megannyi különóra, nyaralás, síelés, magániskola és tábor, a szegény zsebe üres. Akkor mégis, mi a megoldás? Oktatási reform, amely a legprofibb szintű oktatást biztosítja a nyolcvan százalékának is.

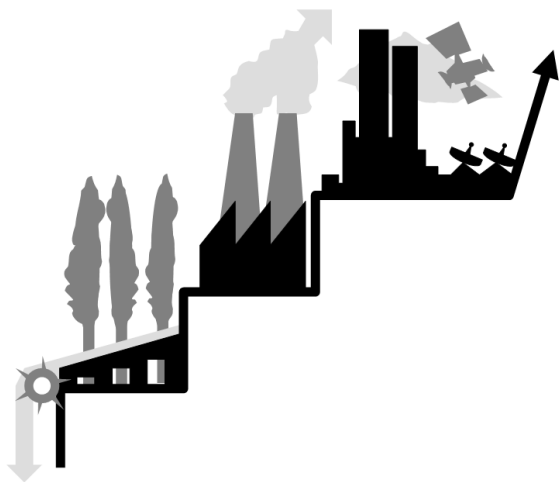

A profit rendszere

1. A technológia fejlődött
2. Az emberek városokba költöztek
3. A várost a verseny tartja életben
4. A verseny embertelen
5. Bálványimádás és illúziók motiválnak

Mindig is gyilkolták az emberek egymást.

Először az összes rivális emberszabású élőlényt irtották ki, így csak a homo sapiens élte túl a nagy küzdelmet. Az emberi agy új módszereket talált ki arra, hogy hogyan lehet egymást bebörtönözni, elkapni, megkínozni. Sok mindent kitalált ez a homo sapiens sapiens. De volt két óriási pozitív találmánya is: a modern mezőgazdaság és az internet. Míg az egyik megetet, a másik összeköt. Ezek a gondolatok nem a gyilkolásról szóltak, hanem valami másról, valami pozitívról. A **civilizációról**.

Tizenkétezer éve nagymértékben megváltozott az, ahogyan az emberek együtt élnek. Egy újfajta rendszer, a földművelés-alapú társadalom fejlődött ki. Ez az új rendszer hatalmas változásokat hozott, változásokat, amelyeket a mai napig érezhetünk. A földművelés forradalma előtt nomád életformát folytattak a népek, és ezért csak kis csoportokban tudtak élni, de ez mind megváltozott, ahogy a technológia fejlődött. Hisz' ahogy egyre fejlettebb lett a mezőgazdaság, egyre több lett a többlettermelés, így egyre több embert tudott munkával, étellel és védelemmel ellátni ez a kialakuló rendszer.

Ennek a folyamatnak a következményeként jelentek meg az első nagyvárosok is, amelyeknek vezetői a mezőgazdasági feleslegekből tudtak hadseregeket fenntartani, ipart fejleszteni és az uralkodó osztály fényűzését megfizetni.

Mostani, globális társadalmunkban is ezeknek a folyamatoknak a szemtanúi lehetünk: egyre több és több ember költözik városokba. A földművelés forradalma után következett az ipari forradalom, amit az információ-technológiai forradalom követett, mindegyik forradalommal egyre több és több ember költözhetett a városokba. És ezek az emberek most már mind függenek az ipari-mezőgazdasági gépezettől, hisz' föld és tudás híján saját betevő falatjukat megtermelni nem tudják. Tehát a legtöbb ember, mivel a legtöbb ember városokban él, függ a központosított földműveléstől.

Ha csak a földműveléstől függenénk! De sokkal többtől függünk - függünk az összes többi országtól, függünk a háborúktól, függünk az olaj áráról és függünk a motivált rétegtől. A mostani rendszerben mindenki

függ mindenkitől. A véleményünk függ a divattól, a tv műsor függ attól, hogy mit vagyunk hajlandóak nézni. A hús ára függ a takarmánygabona árától, és szinte minden függ a nagy versenytől. A nagy versenytől, amit kapitalizmusnak hívunk. Mert a kapitalizmus egy nagy verseny, hogy kinek a kezében összpontosulhat hatalom. Verseny, hogy minél motiváltabb csoporttal minél több rabszolgát tarthassunk. Verseny, hogy a lehető legjobban kinyerjük a profitot az infantilis, bálványimádó, lusta tömegekből.

Ez a versenyalapú rendszer működőképesnek tűnik, mert vannak termékek a boltokban. De amennyiben nincs miből megvenni ezeket a termékeket, máris feltűnik hibája, a javak hibás elosztása. Míg kevesen többet kapnak annál, mint amennyit elkölthetnének, sokaknak annyi sem marad, hogy egy jót falatozzanak. És ez így nem oké – ezt mindenki látja. Azt mondják, dolgozz és kapsz enni. Egy nagy fenét! A legtöbb munkahely valójában rabszolgatelep. Az élet értelme legyen a rabszolga munka? Egy nagy falloszt.

A munka nem tesz szabaddá, hanem pont ellenkezőleg, megnyomorít, hisz' elveszi az időt azoktól a dolgoktól, amik fontosak. Fontosak a nyugodt, békés pillanatok, az ünnepek, a barátság, az összetartozás. Ezeket hogyan lehet megteremteni egy olyan társadalomban, amelynek a mentalitását elrabolta a verseny? Egész nap ezt hallgatjuk: ki jobb kinél, kinek van több, kinek van kevesebb? Nem volt már ebből elég? Nem volt elég egy olyan versenyből, amelyben győztesek soha sem lehetünk?

Hogyan lehetnénk nyertesek? Hisz' időnket feleszi a személytelen és haszontalan tárgyak tanulása, majd a melózás. Nincs egy kis szabadidőnk sem, hogy stratégiát építhessünk, nincsen tanácsadó gárdánk sem, és még a világ működését sem értjük.

Jó lenne megszabadulni a kapitalizmus illúzió-börtönétől, és átalakítani a rendszert olyanná, hogy az emberek érdekeit képviselje. Lehet, hogy nem lesz olyan nagy gazdagság, lehet, hogy nem lesznek új autók az

utakon, de lesz időnk és lesz ennivalónk, meg internetünk. És ennél több nem igazán hiszem, hogy kell.

Sztálin állítása szerint egy ember halála tragédia, egymillióé statisztika. A pénzügyi rendszer ugyanígy működik: számok alapján. A bankárok nem látják a sorsokat, még ha önbizalommal kártyáztatnak is velük. Emberéletek törnek össze a hitel terhe miatt, de ez őket nem érdekli. Hogyan is érdekelhetné őket? Hisz nem ezért kapják a fizetésüket.

Nagyon cseles rendszerben dolgoznak a bankárok; egy olyan rendszerben, amely létrehozza azt az illúziót, hogy többed lehet, és hogy előrébb kerülhetsz. Ezt az illúziót azzal támasztja alá, hogy ad papírdarabokat, amelyeket be lehet váltani különböző dolgokra, ezek a dolgok meg a gazdagság illúzióját, látszatát hozzák létre. Hisz' egész nap ez megy a moziban és a tévében: a boldog élet titka a gazdagság. Tehát ezek a tárgyak (bálványok), amelyeket profitért meg lehet vásárolni, létrehoznak egy olyan világot, amelyben a boldogság teljesen eltorzul.

Hisz’ nem az a boldogság hogy munkától kifáradtan óriástévé előtt bambulsz. Nem az a boldogság, hogy a legújabb telefont tudjuk megvásárolni gyermekeinknek. A boldogság ennél sokkal személyesebb és pénzzel nem mérhető. Boldogság a szeretet, és boldogság az, ha elfogadnak, megértenek minket. Ezért, ha boldogságot akarunk teremteni, inkább az oktatási rendszert kellene átalakítani, hogy megértőbbek és nyitottabbak legyenek gyermekeink és társadalmunk. Így az önzés társadalmát átalakíthatnánk a szeretet társadalmává.

Messianizmus

Ahhoz, hogy beteljesedjen és eljusson az ideológia mindenkihez, kell egy összekötő kapocs, egy mítosz, egy legenda, egy narratíva, ami elviszi az

emberek otthonába a Lustizmus hangját. Mert ha ideológia van, kell valami vallásjellegű extra is hozzá. Mármint nem kell, de érdekes eljátszani az ötlettel. Így jött létre a lustizmus messianizmusa.

A zsidó vallásban várják a messiás eljövetelét.

Ez nem más, mint egy motivációs stratégia: ha a messiás még nem váltotta meg a világot, akkor lehet, hogy mi vagyunk a messiás, akire a világmegváltás feladata hárul. Lehet, hogy mi vagyunk a messiás, aki mindent rendbe hoz. Lehet, hogy mi vagyunk a messiás, akire vártak az emberek. És mivel fennáll a lehetősége, hogy mi vagyunk a messiás, mindent bele kell adnunk, hisz' népünk számít ránk. A zsidóknál még nem ölték meg a messiást. Ott lehet messiásnak lenni. De gondolj bele: a keresztényeknek azt mondják, hogy volt egy pacifista, toleráns, békés ember, aki prostituáltak és leprásokkal is spannolt, és a rómaiak mégis kinyírták. Tehát ha messiásnak érzed magad, akkor vigyázz, mert keresztre leszel feszítve. Nem túl motiváló, nemdebár? A messiás várása sokkal működőképesebb motivációs modell, mint

a kereszthalál, csak át kellene valahogy ültetni a modern társadalomba.

Senkit sem izgatna már egy templomépítő messiás. Inkább egy olyan messiás tudná megmozgatni a világ fantáziáját, aki filmekben szerepel és zenél, aki kreatív, mindent megért és mindent megjavít. Egy olyan messiás, aki ebben a modern korban is be tudna illeszkedni és a technológia segítségével megváltaná a világot. Egy ilyen messiásban tudnának hinni a tömegek. És, szerencsénkre, egy ilyen messiás eljövetelére meg is van a lehetőség. Egy olyan messiáséra, aki össze tudja fogni a népeket a kreativitásával, és meg tud alapozni egy globális utópiát.

A messiásról annyit tudhatunk, hogy motivált lesz, és hogy motivációját pozitív forrásokból fogja nyerni. Pozitív forrásokból, mint például a barátság, a szeretet. Motivációja és kreativitása tömegeket megmozgató jelenségeket fog előidézni, legyenek ezek házibulik vagy YouTube-videók. Személyisége fegyelmezett lesz és jóindulatú. Ezt a messiást egy profi

csapatnak kell várnia, hogy észrevehessük érkezését és segíthessük fejlődését. Egy profi csapatnak kell várnia, akik segítenének médiavisszhangot generálni, filmeket forgatni és rendezvényeket szervezni kiválasztottunknak.

Hogyan válasszuk ki, hogy ki legyen a messiás?

Kiszavazó show-val, vagy sms-es szavazással? Rossz a megközelítés. Kellene egy olyan nemzetközi válogatórendszer, amiben szinte mindenki tud pályázni messiás-státuszra, amit majd a legszigorúbb kritériumok mellett elbírál egy válogató-bizottság. Természetesen a válogató-bizottság soha sem választ ki senkit, de sok feltörekvő és önbizalommal teli fiatal lelkesedését összetörné, amikor megmondaná nekik: nem, te nem lehetsz a messiás, nem lehetsz a messiás, mert akkor megszűnik a munkánk. Így a messiásra várhatnánk örökké, és ez a közös várakozás a tömegeből közösséget kovácsolhatna. Te is várod a messiást? Én is várom. Várjuk együtt!

A messiás el fog jönni, őt kell várni, és ebben a nagy várakozásban meg kell ismerni a világunkat, és ki

kell próbálni az ötleteinket, hátha mi vagyunk a messiás, akit annyi ideje várunk. Mennyi ideje várjuk a messiást? Hát annyi ideje, amennyi ideje eldöntöttük, hogy várjuk. Van, aki már évekkel ezelőtt eldöntötte, hogy várja, de van olyan is, aki épp most dönti el, hogy várni fogja. Lehet ezt Jézus második eljövételének is nevezni, lényegében ugyanarról van szó: egy karizmatikus, jóindulatú vezérről, aki összekovácsolja globális társadalmunkat, és egy kreatív utópia felé vezeti azt.

A legegyszerűbb az lenne, ha a messiást számítógépekkel generálnánk. Így örökké fiatal maradna, könnyen igazodna a változó divathullámokhoz, örökké itt maradna, és könnyen befolyásolható lenne a hatalmi elit javára. Egy olyan messiásról beszélek, aki csak egy illúzió. Egy illúzió, amiben mindenki szeretne hinni: hogy egy szép nap a kiválasztott elvezet bennünket a tejjel-mézszel folyó utópiába. Vágyunk rá, mert ez levonná a felelősséget a vállunkról: nem nekünk kellene a világot jobbra tenni, hanem a vezírnek. Nem nekünk kellene összeszedni magukat, hisz' majd a messiás úgyis összeszed minket. Így békésen lustálkodhatnánk,

kishitűen, bálványaink körül, amíg a messiás megváltja a világot.

Persze ennél többről van szó. Arról van szó, hogy a kapitalista média segítségével szépen, lassan kialakult egy nemzetközi kultúra, amit márkanevek, filmek, sportversenyek és képregény-szereplők határoznak meg. Ez a nemzetközi kultúra összetart minket. A közös tudat, hogy van finom sült krumpli a McDonalds-ben és hogy Batman majd legyőzi a gonoszokat. Chicago Bulls és Michael Jackson. A Beatles. Az olcsó cuccok Kínából. A Facebook. Ezer apró kis kulturális kapocs fűz össze minket, a globális társadalom alapjait. Nekünk a messiás csak egy olyan ember lehet, aki érti ezt a globális kultúrát, és ki is aknázza az általa nyújtott lehetőségeket.

Ha van már lustista vallásunk (várjuk a messiást, aki bevezeti a lustizmust) akkor már csak közellenség kell, akit ki lehet közösíteni. Hisz azzal, hogy kiközösítünk egy csoportot, megerősíthetjük lustista identitásunkat. Tehát közellenséget keresünk, hogy

identitást kovácsolhassunk magunknak, magunkból. Egyértelmű, hogy olyan csoportot kellene kiutálni, akiket már eleve úgysem szeret senki. Természetesen nem lehet etnikai alapú a kiutálás, hisz' senki sem tehet arról, hogy milyen körülmények közé születik. De arról tehetnek, hogy hogyan viselkednek. Így tehát viselkedési formát választottunk közellenségnek, mégpedig nem mást, mint a non-stop panaszkodást. Ezeket úgy hívjuk:

Panaszisták

Panaszkodni, úgy tűnik, jó, hisz' mindenki folyton csak panaszkodik. Panaszkodnak az időjárásról, panaszkodnak a politikáról, panaszkodnak az iskolákról, panaszkodnak a munkahelyekről, panaszkodnak a panaszkodásról. Miért panaszkodunk ennyit? Mert jó dolog panaszkodni. Egyszerű megtalálni a közös pontot másokkal: neked is kihorzsolta a seggedet a nadrágod? Nekem is, és ez szar. Egyetértés, harmónia. Tehát a panaszkodás nem más, mint egy kikacsintás a világ felé, hogy velem lehet beszélgetni. Kikacsintás, hisz' oly' könnyű megegyezni abban, hogy mi is rossz valójában:

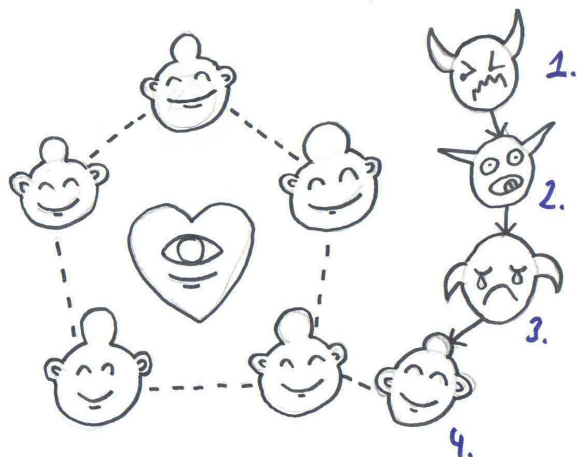
rossz a munkanélküliség, rossz a magány, rossz, ha kihasználnak minket, és rossz, ha semminek néznek minket.

Tehát panaszkodni könnyű, és így könnyű megértő füleket is találni. DE aki csak így mer kommunikálni, azt hívjuk panaszistának. Mindig a negatívát keresi mindenben, és így csak negatívumokról tud beszélni is. A panaszisták veszélyesek, mert lehúzzák a hangulatot ott, ahol megfordulnak. Panaszkodnak, és ezzel elrontják a lehetőségét annak, hogy pozitív társalgások kialakuljanak. Hisz a pozitív, konstruktív párbeszéddek azok, amik előreviszik a társadalmat.

Olyan a környezetünk, amilyenné tesszük, és ha folyamatosan üvöltözünk, gorombáskodunk egymással, és panaszkodunk, nehezen fogjuk megtalálni a harmóniát. De ha békésen és nyugodtan tudjuk kezelni a felmerülő problémákat, környezetünk is nyugodtabbá és békésebbé válik. Hányszor találkoztunk ordibáló, ideges emberekkel, akik csak a bajaikról tudtak beszélni?

Ezeket energiavámpíroknak is lehet hívni, hisz' leszívják pozitív energiáinkat negatív hozzáállásukkal.

Az energiavámpíroknak és a panaszistáknak segíteni kell, hogy ki tudjanak törni negatív mentalitásukból és így meg tudják kímélni környezetüket a lehúzó szövegektől. Minden kimondott szónak hatalma van, hatalma, mert befolyásolja más emberek gondolkodását. Tehát ne csodálkozzunk, ha a fiatalok nem építenek utópiát, ha azt mondtuk nekik, nem is lehet. Minden egyes jó ötletre szükségünk van, ha meg akarjuk menteni Magyarországot, és ezért nem szabad hagynunk, hogy a lelkes állampolgárok lemorzsolódjanak a panaszisták hatására.

A panaszisták és az energiavámpírok integrációját úgy képzelem el, hogy nyilvánvalóvá tesszük azokat az emberi viselkedésformákat, amelyek elfogadhatóak egy pozitív társadalomban. Tehát egyértelművé kell tenni, hogy a megbocsátás, a nyugaltság, az egymás tisztelete, a békés kommunikáció olyan elvárás, amelynek mindenkinek meg kell felelnie. Nem feltétlenül arról van szó, hogy nyíltan az arcába mondjuk annak, aki így viselkedik, hogy hagyja abba, hanem arról, hogy megmutatjuk nekik, hogy lehet másképpen is.

Ítélezés

Mindenki folyamatosan csak ítélezik: te kövér vagy, te meg ronda. Ő lúzer, ő meg igazi alfahím! Sok minden határozza meg, hogy hogyan ítélezünk embertársaink felett, de elsősorban az, hogy hogyan néznek ki és hogyan mozognak (testbeszéd). És helyesen is tesszük, hogy ítélezünk másokról, hisz' ítékezés nélkül hogy tudnánk kiszűrni, kivel érdemes és kivel veszélyes beszélgetni? Ha valakit meglátsz szédelegve, hangosan ordibálva, szakadt ruhával az utcán, nagy valószínűséggel ki fogod kerülni, és jól is teszed. Előítéletek kellenek ahhoz, hogy biztonságosan élhessük le kicsiny és jelentéktelen életünket. De persze ítékezéssel is lehet túlzásba esni, ilyen túlzásba estek a nácik. Ők milliók életének vetettek brutálisan véget csak azért, mert előítéleteik voltak velük szemben. Ne essünk ilyen túlzásokba, ne mondjuk, hogy minden szédelegve, hangosan ordibáló, szakadt ruhás ember veszélyes, mert mindig vannak kivételek. Persze a demokrácia nem a kivételekről szól, hanem az átlagról. Az számít, amit az átlag szeretne, hisz' az átlag választja meg a kormányt.

És ha az átlag nem szeretne szédelegve ordibáló szakadt embereket az utcán, akkor ez így is lesz előbb vagy utóbb: gárdával vagy rendőrséggel le fogja ezeket az embereket kapcsolni. Tegnap ültem egy kávézóban, és bejött egy csöves. Focimeccs volt. Úgy dobták ki, hogy csak úgy repült, le is sodort magával jó pár poharat. Neki nem volt hely a bárban. Neked még van?

Krisztológia

Ha már van közellenségünk, messianizmusunk, akkor igazából már csak egy filozófia kellene: íme, a krisztológia, ami egy kristály metaforájával vázolja fel a világegyetemet. A krisztológia nem más, mint a „kristályvilág” és a „metakristályvilág” tanulmányozása. A tökéletes kristály pedig nem más, mint Jézus Krisztus. Jézus, aki barátságos nyugaltsággal beszélt mindenkivel, leprástól adószedőig. Jézus nagyon jó életet élt. Igazi zöldenergia-harcos volt, hisz’ keveset fogyasztott, megértést hozott, sokat sétált, beszédeket tartott. Jézus a tökéletes kristály, de te is lehetsz tökéletes kristály, csak

meg kell találnod a saját utadat. Ebben a krisztológia segít.

Ahhoz, hogy létrehozhassuk a Lusták Paradicsomát, meg kellene egyezni abban, hogy mi is van valójában most. Erre hoztuk létre a krisztológiát, ami egy kristály metaforájával magyarázza el az univerzumot.

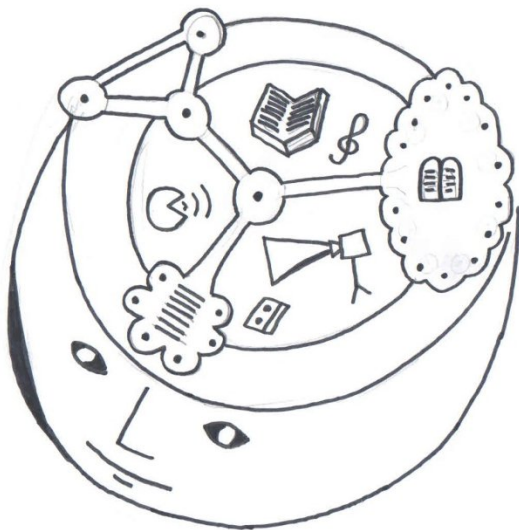
A kristály olyan háromdimenziós, térbeli szerkezet, amit atomok, molekulák vagy ionok alkotnak. Tehát, ha úgy vesszük, a Föld is egy nagy kristály, hisz' háromdimenziós és atomok, molekulák és ionok alkotják. Vizsgáljuk hát meg a Föld legkülsőbb, szilárd rétegét, azt a réteget, ahol mi élünk most. Ezen a rétegen élő és élettelen kupacokat találunk. Élettelen kupac lehet egy hegy, és az élő pedig lehet egy mező. Míg a mező napenergiából nyeri az „életenergiát”, addig a hegynek nincs szüksége erre. A hegy csak úgy létezik. Tehát kétfajta kristály fedi a bolygónkat, élő (biokristály) és élettelen (kristály).

Mi is kristályok vagyunk, biokristályok. És biokristályként fejlődünk, generációtól generációra. Hisz' a kristályvilág az evolúciós környezetünk, így kristály-környezetünkhöz alkalmazkodik genetikai állományunk. Tehát az emberi testnek az evolúciós környezete a kristályvilág, amelyben a természet törvényei uralkodnak. De van egy másfajta világ is, ahol nincsenek törvények: a metakristály-világ.

Az információ, fantázia, képzelődés és a kreativitás világa a metakristály-világ, az a hely, ahova ötletekért, gondolatokért járunk. A metakristály-világ határozza meg, hogy mit minek nevezünk, hogy hogyan viselkedünk, és sok minden mást. Kívülről nézve ez a világ nem más, mint energiaáramlás az agyban. És mivel ez az energiaáramlás az evolúciós környezete tudatunknak, tudatunk az agyban áramló információk hatására fejlődik.

Tudatunk gyorsabban tud fejlődni, mint genetikai állományunk. Míg ahhoz, hogy radikális fejlődés és változás történjen egy faj genetikai

állományában, generációkat és esetenként tízezer éveket kell várni, a tudat percek alatt tud fejlődni. Hisz' a tudat radikálisan meg tud változni, amennyiben a megfelelő információval találkozik.

Sokfajta információval találkozunk agyunk, hisz' a metakristály-világ (információs környezet) nagyon intenzívvé vált az elmúlt ötven évben. Mindenhol reklámok, videóanyagok és különböző, másfajta információk zúdulnak tudatunkba. Ebben a kaotikus információs környezetben próbál meg fejlődni tudatunk. De ameddig ez a metakristály-világ ilyen kaotikus, a

fejlődés szinte lehetetlen, főleg gyermekek számára. Hogyan tudnák a fiatalok megkülönböztetni a jót a rossztól, ha a tévében azt látják, hogy a jók gyilkolnak a legtöbbet?

Tehát a kérdés a következő: hogyan tudnánk létrehozni egy olyan metakristály-világot, amelyben a művészi szabadság kiteljesedhet anélkül, hogy veszélyeztetné gyermekeink lelki fejlődését? Még pontosabban, hogyan tudnánk szabályozni az információs környezetünket úgy, hogy a sok fölösleges információ ne lassítsa le tudatunk fejlődését? Hogyan tehetnénk tudatunk evolúciós környezetét jobbá?

Virtuális örökélet

Egy szép napon az embereket feltöltik majd az internetre haláluk után, így örökké élhetnek majd. Virtuális világukban azt tehetnek és szimulálhatnak, amit akarnak, s így teljes szabadságot élveznek. A legtöbb embert a vágyaik és a félelmeik hajtják, így a teljes hatalomérzet és a százszázalékos biztonságérzet sokat

segít majd a virtuális mennyországban élőknek, hogy pozitívan kreatívkodjanak.

Mire ez a radikális fordulat bekövetkezik, grafikai motorjaink a valóságot oly hűen tudják majd ábrázolni, mint legélénkebb álmaink. Csak itt minden álmra emlékszel, és bármikor újraélheted azt. Persze nem lennénk egyedül virtuális mennyországunkban, hisz' ott lenne a többi virtuális lélek is.

A virtuális mennyországban, ahol az idők végezetéig élhetnek virtuális lelkeink, abszolút szabadságot élveznénk. De ahhoz, hogy tudjuk kezelni és boldogan megélni az abszolút szabadságot, kemény oktatásra lenne szükségünk még itt, az élők soraiban. Meg kell majd tanulnunk különbséget tenni destruktív és konstruktív fantáziák között, hisz' a gyűlölet és a félelem által gerjesztett fantáziák romba dönthetik az egyén virtuális egóját.

Az ego megvédése a cél, hogy koherens és érthető világkép alakuljon ki benne, és hogy ehhez mérten

pozitívan és boldogan tudjon fantáziálni. Ahhoz, hogy ilyen pozitívan fegyelmezett egyéneket fejlesszünk ki, nagymértékben meg kell reformálnunk az oktatási rendszert.

Az oktatási rendszer mini-diktatúra. A gyermekeknek meg van mondva, hova üljenek, mit csináljanak, hogyan gondolkodjanak. És ez nem is feltétlenül rossz. De az mindenképpen rossz, ha unalmas, jelentéktelen feladatok elé állítják gyermekeinket. Hisz' így jelentéktelennek és unalmasnak fogják érezni a sorsukat is. Amennyiben ráállítjuk a gyerekeket egy boldog, proaktív életútra, világképük is radikálisan javul. Így nyitottabbak lesznek és könnyebben észreveszik majd az adódó lehetőségeket is.

A virtuális mennyországban végtelen lehetőség lesz, erre fel kell készíteni az eljövendő generációkat. Végtelen lehetőség lesz, hisz' a fizikai törvények már nem akadályozzák bárminek a megvalósulását. Hisz' itt már a lét teljes mértékben átköltözött a metakristály-világba, a fantázia világába. A virtuális mennyországban

repülhetsz, városokat építhetsz vagy rombolhatsz le, minden a te kezében lesz. Még pár száz év, és van örökélet.

A lustizmus esszenciája

Ez nem filozófia, hanem életstratégia. A különbség óriási. Míg a filozófia elmélet, a lustizmus gyakorlat, együtt gyakoroljuk a lustálkodást. Voltak jónak tűnő ideológiák, amikért harcolni lehetett, de az emberek többsége csak beszopta. Általában egy kis csoport ember került hatalomra, akik kihasználták a tömeget. Így mi nem piramist építünk, hanem életstratégiát fejlesztünk. Életstratégiát, hogy ne illúziókban éljünk, hanem egyénekre szabott valóságokban. Mert ha az a valóság, hogy tévét nézel és nem sportolsz, akkor hozhatsz egy tudatos döntés: lusta leszel-e vagy motivált. Semmi illúzió, csak az igazság, te és a tükörképed.

Persze lehet hazudozni is, annak is megvannak az előnyei: nem kell szembenézni a félelmeinkkel, és nem

kell megváltoztatni az életmódunkat. Hazudni egyszerű és előnyös. Sőt, sokan hazudozásból élnek! Van, aki azt hazudja, hogy van élet a halál után, és van, aki azt hazudja, hogy nincs (pedig nem tudjuk). Van olyan is, aki azt hazudja, háborúba kell mennünk vagy hogy falakat kell építenünk. Ők az illúziómesterek, és te is azzá válhatsz.

Lehet kicsi és lehet nagy illúziókat generálni. Kicsi illúzió az, amikor azt hazudod a telefonba, hogy rosszul vagy, és nagy illúzió, amikor azt hazudod az embereknek, hogy a világot egy óriás spagetti-szörny irányítja. Mindkét esetben elhanyagolhatjuk az igazságot. Elhanyagolhatjuk, hisz' az igazság nem szükséges ahhoz, hogy illúzióvilágot építsünk. Hazudhatunk azt, amit akarunk. A lényeg, hogy leegyszerűsítsük a világot, lezsugorítsuk, érthetővé tegyük a megismerhetetlent (ami, mivel megismerhetetlen, leírhatatlan).

Illúzióvilágot legegyszerűbb úgy építeni, ha lezsugorítjuk a világot (lehetőleg) fekete-fehérre, és ezt elhittetjük a társadalom egyszerűbbik felével.

Amennyiben az egyszerűbb polgárokat meggyőzted „igazadról”, onnantól kezdve indulhat a buli. Aki nem hiszi el illúziódat, azt ellenségnek nyilváníthatod, sőt, örültek. Dicsérheted a tömeget, aki egyetért veled és szidhatod az intelligensek kis csoportját. És ezt a nép szereti. Hisz’ az egyszerűbbek félnek attól, amit nem értenek, és az intelligenseket nem értik. Ezt a félelmet ki lehet használni, hogy ellenséget kovácsoljunk a gondolkozni képes emberek kicsiny csoportjából. (Akik potenciális vetélytársaink illúzió-generálásban.)

Mindenki épített bunkert gyerekkorában. Egy pár darab szék és egy pokróc. Bebújsz alá, és máris otthon vagy, biztonságban a bunkerben. Ilyen bunker lehet egy illúzióvilág is. Érveket pakolunk egy pár alaphazugság köré, és bumm! Így épül az illúzióbunker. Azért építünk, követünk és hiszünk ilyen illúzióbunkerekben, mert félünk. Félünk, hogy nem érthetjük meg a világot és félünk, hogy kimaradunk az igazságból. Pedig az igazság könnyű és megismerhető. Csak hát az igazság megismerésének módja a tudományos módszer és nem valami illúzió-bunker. Az van, ami van, és azért, mert

úgy van és kész. Azt pedig, hogy pontosan hogyan van, megismerhetjük alapos kutatással és odafigyeléssel.

Nem kell sok kutatás ahhoz, hogy észrevegyük, sok minden el van baltázva. Ahhoz viszont kell némi kutatás, hogy tudatosuljon bennünk, mennyire jó is valójában a dolgunk. Van internet, csapból folyik a víz és nem egy barlangban kell fagyoskodnunk. Sokat fejlődtünk már, így sokkal közelebb is vagyunk az utópiához, mint ahogy azt sokan sejtették. Hisz' megannyi találmány már olyan egyszerűvé tette a lustálkodást, hogy most már csak a gazdaság teljes robotizálása maradt hátra, mint feladat. Ezt sem lesz túl bonyolult kivitelezni, amennyiben meg tudjuk szerezni hozzá az anyagi forrásokat: hisz' a technológia már létezik, csak akarnunk kell. Illúzió-bunker helyett építsünk hát egy tudományos alapokon nyugvó társadalmat, ami előrevezet minket a lustista utópia beteljesedése felé.

Stratégia

Cél: Populáció meggyőzése

Kulcs:

1. **Koherens ideológia** (hogyan legyen miben hinni)
2. **Médiabirodalom építése** (hogyan eljuttassuk az ígét a néphez)
3. **Spirituális útmutatás** (hogyan legyen értelme az életnek)
4. **Gazdasági hatalom megszerzése, megtartása.** (hogyan lustizhassunk)

Reformok

- **Oktatásügy** (hogyan Hitler helyett kreatív Buddhákat neveljünk)
 - o **Innováció**
 - o **Kreativitás**
- **Mezőgazdaság** (hogyan mindenki egészségesen táplálkozhasson)
 - o **Önellátó farmok**
 - o **Zöld Infrastruktúra**
- **Szociális juttatások** (hogyan lustizhassunk látástól vakulásig)
 - o Lustálkodó minimum

Lustista kultúra

Ha már van messianizmusunk, közellenségünk, filozófiánk és stratégiánk is, már csak egy kultúrára van szükségünk, valamire, ami összetart minket. Dalokra,

amiket énekelhetünk, szimbólumokra, amiket rajzolgathatunk, és mesékre, amiket mesélhetünk egymásnak. Szóval íme a lustista kultúra:

A világ teremtése

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy óriási spagetti-szörny, csak a spagetti-szörny létezett és semmi más. Csápjaival felkavarta a semmit, és bummm! Így lett a mindenség. A spagetti-szörny 5 nap alatt megteremtette a világot, majd örökké pihent és lustálkodott.

Az ember eredete

Réges-rég, oly' rég hogy már a legöregebb kövek sem emlékeznek rá, a tengerek tükröződésében meglátta magát a Hold. A Hold szerelmes lett magába és leszállt a földre, hogy megcsókolja tükörképét. Ahogy a vízhez ért, a Föld teherbe esett, és szívében, Afrikában kiemelkedtek őseink, az őserdő gyermekei.

Beszéd

Ahhoz, hogy rend legyen a társadalomban, fegyelem kell. Fegyelem a fejben, és fegyelem a szívben. Fegyelem, hogy a rabszolgahad hatékonyan tudjon dolgozni. Hisz' fegyelmezetten könnyedén áthatolunk a világ által támasztott akadályokon. De ahhoz, hogy fegyelmezettek legyünk, sokat kell lustizva gondolkoznunk a múlton, a jelenen, és a jövőn. Csak így tudunk felülkerekedni félelmeinken és hatékony felnőtté válni. Mert ha boldog jövőt szeretnénk, akkor fejlődünk kell. Fejlődünk, hogy acéllá kovácsoljuk akaraterőnket.

Akaraterőnket, ami majd elvezet minket a lustizmus utópiájába. De előtte hadd lustizzuk ki magunkat. Majd valamikor megcsináljuk.

Szimbólumok

A szem: mindent látsz, amit teszel.

A nyolcágú csillag: napenergiából vagyunk.

A kör: közösen lehet megoldani a problémákat.

A Babilon-piramis: segítsünk az elnyomottaknak!

Az ötágú csillag: pentaton hangsor.

Szokások

1. **Köszönés:** ölelés, kézfogás vagy pacs
2. Mindig **bemutatkozunk** azoknak, akiket nem ismerünk.
3. **Előreengedjük** az időseket és a nőket.
4. **Köszönünk**, ha bemegyünk egy helyiségbe.
5. **Felhúzzuk a nadrágunkat**, ha ránk szólnak.
6. **Szemkontaktust** teremtünk azzal, akivel beszélgetünk.

7. Kézfogás közben **belenézünk a másik szemébe.**
8. Azt ordibáljuk az utcán, hogy
LUSTIZMUS!

Dalok

Ahhoz, hogy jól szórakozzunk lustistán, kellenek
lustista dalok is; íme pár verzió:

Általmennék

Általmennék én a Tiszán ladikon, ladikon de ladikon,
Általmennék, ott lustizik a spannom, ott lustizik a
spannom,
De lovam hátán, sejahaj, félrefordul a fejem,
Egy fa tövébe inkább magam leteszem
Hadd aludjon a fejem.

Lusta Utca

Lusta Lusta Lusta Utca
Lusta Lusta Lusta Utca
Lustizmussal van kirakva
Azt is sok lustista rakta
Azt is sok lustista rakta
Hogy én járjak lustán rajta

Hív az ágy

Előre, lusták népe, aludni fel,
Hív az ágy, hív az ágy
Ellenünk tört a most uralma
Dolgozni kell, pedig aludnál
Dolgozni kell, pedig aludnál
Ó, már aludnál.

Fel, fel, ti lustisták!

Fel, fel, ti lustálkodó népek!
Fel, fel, te éhes lustizán!
Lustálkodós napok jönnek,
A munkának vége már.

A munkát végleg eltörölni,
Lustista had, indulj tovább!
A Föld fog sarkából kidőlni,
Lusták vagyunk és semmi más.

Fehér zászló

Fehér zászló, leng, lengeti a szél
Lustizmusnak új hajnalán
Mert a várost szétlustizta
Sok ezernyi lustizán
Mert a várost szétlustizta
Sok ezernyi lustizán

Zengjük a dalt

Zengjük a dalt, üde, mámoros ajakkal!
Lustista zászlót lobogtat a hajnal,
Dobban a Föld szíve, alszik a nép
Új utat érez, ha álomba lép
Dobban a Föld szíve, alszik a nép
Új utat érez, ha álomba lép

Bölcs és nyugodt lustizánok,
Itt van az óra lerázni igátok.
Múlik az éjszaka, jertek elő!
Egyesülésben az ősi erő.
Múlik az éjszaka, jertek elő!
Egyesülésben az ősi erő.

Konklúzió A

A lustista utópia lehetséges, elérhető alternatíva. Ahhoz, hogy ez az alternatíva megvalósuljon, sok motivált emberre lesz szükség. Ahhoz, hogy sok motivált embert meggyőzzünk, koherens ideológia kell, és jó marketing. Amennyiben van egy elkötelezett lustista csapat, részletesen ki lehet dolgozni a reformterveket, és népszerűsíteni ezeket. Amennyiben népszerű, kidolgozott alternatívát tudunk felmutatni, beindul a változás. De ehhez sok motiváltra

és sok pozitív lustálkodóra lesz szükségünk. Csatlakozz a mozgalomhoz úgy, hogy gondolkozol alternatívákon, törvényjavaslatokon, reform-ötleteken, és ezeket közzéteszed egy blogon, majd ezt a blogot belinkeled a www.lustizmus.com-on.

Konklúzió B

A világmegváltás összetett, komplikált dolog, úgyhogy ne is lássunk neki! Inkább találjuk meg a lehetséges pillanatokat lustizásra, és használjuk ki őket. Kinek van ideje a világ gondjain gondolkodni? Majd a profik, a motiváltak megoldanak mindent. Ne nézzünk híradót, szavazni se menjünk el. Na, jó, maximum szavazzunk a lustista pártra, ha valaki csinál egyet. De úgyse fognak.

Konklúzió C

Mivel az emberek buták, lusták és infantilisek, nem fognak összefogni és bevezetni egy utópiát. Ezért a világ tovább halad a kapitalizmus által kijelölt útvonalon, és kettészakad a társadalom vesztesekre és nyertesekre. Ha nem szeretnénk a vesztesek csoportjába tartozni, tennünk is kell ezért. Ebben a folyamatban csak saját magunkra számíthatunk, meg baráti kapcsolatrendszerünkre. Nekünk kell kiküzdenünk saját részünket a kapitalizmus által generált vagyonból, nekünk kell munkát találnunk, és nekünk kell összefognunk, ha a despotizmus lecsapna ránk. Persze ez lehet egy boldog folyamat is, ha meg tudjuk találni az élet kicsiny örömeit, az ételek ízeit, az évszakok vibráló színvilágát. Addig is kitartás, mert ez az élet tele lesz tragédiákkal. Ne hagyjuk, hogy panaszistává tegyen minket. Az igazság az, hogy megszületünk és meghalunk. És a két pont között van az idő. És ebben az időben csak arra van ok, amire találunk. És mindenre lehet találni egy jó okot. Úgyhogy most találj egy okot

arra, hogy összeszedd magad és könyvolvasgatás helyett tegyél is valamit a jövődért.

Itt a vége

Reggel Prométheusz Lucifer visszaolvasta azt, amit írt, és elégedett volt. Elkezdett gondolkozni azon, hogy hogyan adhatná ki a könyvét, keresett egy kiadót, kiadta ötven példányban, (ötvenezer forint) eladta százezerért. Ezután száz példányban nyomtatta ki, majd kétszázban. Addig adogatta el a könyveit, amíg az adóhatóság el nem kapta. Akkor jött is a sok-sok telefonhívás megannyi ismeretlentől. Sok motivált ember jött segítségére, hogy segítsenek neki. Túlélte, majd elköltözött a városból. Boldogan élt és lustálkodott egy kis önellátó farmon, amíg újra nem reinkarnálódott hódként a XVII. században.

A szerző indoka

Én Vidos Dániel vagyok, egy átlagos 3-as diák, aki fest. Mivel játszom a szabadidőmben? Ország-meggyógyítással. És ezt honorálta is a United World College, ahol ösztöndíjjal tanultam. Ez a mozgalom a hidegháború alatt azért jött létre, hogy a kommunista nemzetköziség helyett egy nyugati alternatívát mutasson. Mégpedig úgy nyújtott nyugati alternatívát, hogy minden országból kiszippantott párszáz elit diákot, és együtt felnevelte, majd amerikai és brit egyetemeken továbbtaníttatta őket. Így jött létre egy többezerfős

nemzetközi kapcsolatrendszer motivált, intelligens fiatalokból. Persze engem is továbbküldtek Amerikába, ahol az Earlham College-ban többek között tanultam közgazdaságot, politológiát és terrorizmus-elhárítást. Azóta már a Corvinusra járok szociológiára, hogy még teljesebb képem lehessen társadalmunkról, amit meg akarok gyógyítani.

Azért csinálom azt, amit csinálók, hogy boldogan élhessek. Úgy kívánok boldogan élni, hogy egy barátságos, stresszmentes környezetet építsek magamnak. Úgy építsek barátságos, stresszmentes környezetet magamnak, hogy eladom a könyveimet és a festményeimet, ebből veszek egy kis lakást, és adományokból építsek egy önellátó farmot. Ez az önellátó farm nyújtana teret egy tudományos kísérletsorozatnak arról, hogy hogyan is érdemes jól élni. Mérnénk a boldogság szintjét virtuális profitban, és a begyűjtött információt kielemezés után arra használnánk, hogy kalibráljuk az önellátó farmot, hogy maximális életboldogságot termeljen. Amennyiben sikerrel járunk – és sikerrel fogunk járni – elterjesztjük a módszert, hadd

növekedjen a boldogság és nyugalom szigete. Ez a sziget, amit építünk, valójában egy önellátó erőd, melynek célja, hogy tökéletesen lekapcsolja a bentlakókat a külvilág instabilitásáról. Remélem, könyvem hatására többen fogunk majd beszélgetni utópiákról és Magyarországról. Remélem, hisz' a beszélgetés az első lépés a megvalósítás útján. Gyógyuljon meg Magyarország!